

Prolog

Probudila se. Jedva prisutno svjetlo omogućavalo joj je da ponešto vidi. Bilo je slabo, kao i ona, a dopiralo je oko ivica ojačanih drvenih vrata i malog prozorčeta skrivenog iza rđavih rešetaka. To je bilo jedino što je ličilo na prozor u njenoj ćeliji, a i on se rijetko otvarao, ipak, dovoljno da Mordek osmotri kamenu pod na kome je ležala i uvjeri se da je živa. Bilo joj je sve teže da ga razočarava, da mu se u inat smije, sve dok ne bi ušao da je u bijesu išiba širokim kožnim kaišem. Čak ni tada je ne bi slomio, jer joj je to bila prilika da vidi pravu svjetlost i barem nakratko se obraduje.

Pogledala se i osjetila zahvalnost na tami koja je sakrivala njenu prljavštinu, rane i modrice. Takođe, bila je zahvalna što su joj se sva čula poprilično umrtvila, jer je Mordek u posljednje vrijeme sve češće dolazio da bi je lomio batinama. Očigledno nije imao lordovu dozvolu da je fizički upropasti, da joj lomi kosti i da je ozbiljnije izranjava, inače bi to već odavno odradio. Ipak, svoju suzdržljivost je nadomještavao uskraćivanjem hrane i vode, ali ni to je više nije doticalo.

Bilo je izuzetno hladno i vlažno u tamnici, ali čak i na to se navikla, kao i na opšteprisutni ogavni smrad.

Ponovo je osjetila žeđ, ali se nije pokrenula prema svome izvoru. Nije se podizala sa poda jer je čula pacova čije sitne nožice zagrebaše po podu. Izašao je iz jedne od nekoliko rupa raštrkanih po ćoškovima ćelije. Zadržala je dah, čekajući da priđe, dok su joj se samo oči pomjerale ispod jedva otvorenih kapaka, tek toliko da nazre gdje se mala beštija nalazila. Vidjela

je kako sitna sjenka zastaje na dva koraka pored nje i oprezno njuška vazduh.

„*Pridi bliže*“, pomislila je sladunjavo, „*pridi bliže, molim te.*“ Pacov je oklijevao izvjesno vrijeme prije nego što je počeo da se oprezno šunja prema mrtvom tijelu, ili je barem mislio da je mrtvo. Nekoliko sitnih koraka, njuškanje i provjera, nekoliko novih koraka i crna njuškica joj je dodirnula stopalo. Suzdržala je sve svoje nagone i nije se pomjerala, ovo joj nije bio prvi put.

Sitni koraci protapkali su u tišini i osjetila je njegove brkove kako joj dodiruju butinu. Krenuo je prema njenom stomaku, ali se nije popeo na nju, time jasno pokazujući svoje namjere. Išao je prema jednoj od njenih plićih rana na desnom boku, nedaleko ispod pazuha, svježe zgrušana krv ga je očigledno privlačila. Zaključivši da mu je dala dovoljno vremena da se približi i pripremi da zagriže, Hela ga je zaskočila brže od treptaja - ruka joj se munjevito pomjerala. Zgrabila ga je, a maleni stvor odmah započe sa paničnim grebanjem i cičanjem. Dok se uzaludno opirao, pokušavajući da je ujede, brzo je prinijela njegov vrat ustima. Poslije ugriza i kidanja zubima osjetila je toplu krv na jeziku. „*Promašila sam kičmu*“, pomislila je prije nego što je pokušala ponovo. Narednim ugrizom doprla je do pršljenova. Zdroбивši ih, slomila mu je vrat i smirila ga.

Okrenula ga je, otkrila stomak gde je znala da je meso bilo najslade i zagrizla što je jače mogla. Nije pošteno jela već cijela tri dana i suze su joj potekle dok je gutala njegovo sirovo meso, povremeno zastajući samo da ispljune grube dlake i zubima nesalomive kosti. Uživanje je prekratko trajalo jer nije našla dovoljno da u potpunosti utoli glad, pa makar to bilo i njenim smrdljivim mesom - otkrila je da je u pitanju ženka pacova tek nakon što je završila sa svojim skromnim obrokom.

Nakon obroka, ponovo je osjetila užasnu žeđ, pridigla se i na koljenima dovukla do izvora.

Nije to bio pravi izvor, barem ne za nekoga ko zna kako izvor izgleda, samo ga je ona tako zvala. Bila je to mala rupa na priličnoj visini, smještena tačno između dva najveća kamena u zidu, toliko visoko da se od poda morala potpuno odvojiti da bi je dosegla. Odatle je crpila svoju vodu i uspijevala da se održi u životu. Teško se penjala da bi došla do vode, rukama je podizala svu svoju težinu naviše, puštajući da joj se noge tek jedva naslanjaju na ledeni zid. Napamet je znala gdje su bile izbočine u kojima je snagom volje napravila glatke usjeke za ruke. Propela se skoro do same tavanice i ubrzo su krvlju natopljene usne zaronile u plitku rupu ispunjenu ledenom vodom. Osjetila je nalet zadovoljstva kad je počela da je polako pije. Voda je bila izuzetno prijatna, prijeko potrebna, čistila je pacovsku krv iz njenih usta. Svaki gutljaj tražio je naredni i tako je pila u nedogled. Pila je žudno, misleći da nikad neće utoliti žeđ, a onda joj je najednom došla pomisao o nastanku i prirodi izvora.

Voda iz omanje rupe nije nikad isticala, koliko god da ju je pila nikada je nije mogla isprazniti. Otkako ga je otkrila, nagoni je znala da izvor nema dno, ali nikako nije shvatala odakle je stekla to saznanje. Kako to da ova ćelija, kao i one u kojima je ranije boravila, ima svoj mali izvor dovoljno dobro sakriven da ga niko, osim onoga ko za njega zna, ne može naći? I zašto voda ističe samo kada je ona ispija i nikada ne potekne niza zid? Zašto ne navre dalje od skromne rupe kada ona odvoji usta?

„*Ima li to veze sa mojim snom?*“, presiječe je nasumična misao u trenu pošto je utolila žeđ i polako se krenula spuštati niz zid.

U svome snu, koji je nedavno sanjala, prvo se poput izmaglice zavukla u kamen ugrađen u pod svoje ćelije, poistovjećujući se sa hladnom podlogom i sagledavajući svijet oko sebe iz tog skućenog gledišta. Potom je prelazila iz kamena u kamen, pomjerala svoje vidno polje sve dok nije postala dio zida i počela da se uspinje naviše, čudeći se zašto je svaki naredni kamen hladniji od prethodnog. U namjeri da otkrije o čemu se

tu radi, zašla je u zid što je dublje mogla, i iznenada nabasala na nepoznatu silu koja je je povukla za sobom. Upala je u vodeni tok koji ju je provukao kroz lavirint odvodnih cijevi sastavljen od hiljadu i jednoga čvora. Moćno strujanje brzo ju je iznijelo na otvoreno. Oblici oko nje učiniše joj se poznatim, trebalo joj je nekoliko trenutaka da shvati kako ju je voda nanijela, ni manje ni više, nego upravo do fontane neposredno iza glavnog ulaza u dvorac.

Maglovite siluete sa druge strane vodene površine prolazile su pored nje. Nasumični prolaznici nisu ni slutili da ih nepoznata pojava gleda iz vode i odmjerava, pokušavajući da ih prepozna, ali bez uspjeha. Srećom, poslije izvjesnog vremena sa strane se pojavi nekakav kratkokosi Vitez u tamnom oklopu, te se zaustavi upravo naspram nje. Nijemo ga je gledala dok je skidao svoje kožne rukavice i pružao ruke u njenom pravcu, prodirući kroz vodeni zid i hvatajući je, povlačio ju je prema sebi. Osjetila je blago trnilo kada mu je ledena voda pljesnula po ogromnom licu, cijela njena egzistencija svela se na jednu jedinu kap vode koja poslije sudara sa licem pade na Vitezov oklop. Dok je Vitez dotjerivao svoju pojavu nad vodenom površinom, projezdila je preko njegovog oklopa, uplašena da će je iznenada zgrabiti i zbaciti sa sebe, i hitro se sakrila u njegov mač.

Mač jeste bio dobro ukoričen, no korice su imale nekoliko rupa kroz koje je mogla da vidi i čuje kako su prolazili dugim hodnikom i odmicali se dublje u dvorac, prolazeći pored ogromnih staklenih prozora obasjanih dnevnom svjetlošću sa druge strane. Uživala je u slobodi kretanja i toplini dnevne svjetlosti koja bi u kratkim naletima pala na metal, a onda je kroz jednu od rupa u koricama vidjela Mordeka kako u svome izlizanom učiteljskom kaputu žurnim korakom ide prema lordovoj radnoj odaji. U trenutku kada se Mordek mimoišao sa Vitezom, poželjela je da krene za njim, nekim čudnim instinktom se pretvorila u blijedu izmaglicu i preko vazduha se prebacila sa

jednog metala na drugi, sa kvalitetnog čeličnog mača na jeftini gvozdeni bodež za Mordekovim pojasom.

Osjetila je gorko žaljenje što to ne može da radi i na javi - bila je potpuno svjesna da je sve to bio samo san, ali nije htjela da se probudi, radoznala da vidi šta će se sljedeće desiti i šta još može da uradi u tom neobičnom stanju u kojem se nalazila.

Mordek je protutnjao kroz hodnike kao mećava i utrčao u Lordovu radnu prostoriju prilično zadihano, duboko uzdahnuvši da se brzo pribere prije nego što se odmakne od vrata.

Lord Azrael je dotle bio zauzet svojim piskaranjem, njegova glava bila je pognuta prema papiru na stolu. Ipak, kada je podigao pogled i usmjerio pažnju prema Mordeku, i sama Hela je zadrhtala od straha, toliko da je Mordekov bodež blago zavibrirao prije nego što je uspjela da se smiri. Nikako se ne smije zaboraviti da je Mordek bio izuzetno sposoban učitelj, ali naspram Azraela bio je niko i ništa - ni porediti se nisu mogli. Njihov vrhovni gospodar bio je velika ličnost u svakom mogućem smislu, po mnogo čemu se isticao među ljudima, a ubjedljivo najviše po tome što je imao oči gore od svih prokletnika zajedno. Učitelji su samo jednim pogledom mogli da prodru u dušu učenika i vide sve njihove mane i slabosti, pa ih potom iskorištavaju protiv njih samih jednako lako kao što čovjek razlikuje dan od noći, a on je još lakše mogao to da uradi učiteljima. Štaviše, nerijetko se govorilo da je bio sposoban da pročita misli svakoga pored koga prođe - nešto što su samo Gardiani bili u stanju da izvedu.

„Šta misliš, zbog čega sam te pozvao?“, upitao je Lord, podigavši pogled, ali ne i svoju pojavu sa stolice. Glas mu je bio sazdan od suvog autoriteta i jasno je naglašavao da vrlo dobro zna odgovor na pitanje i prije nego što ga je postavio.

„Zbog učenice... i njenog stanja?“, Mordek odgovori napeto, obliven ledenim znojem, a kako i ne bi bio. Iako je bio dvostruko širi od Lorda i maltene njegove visine, plašio ga se

gore od smrti, ali to nije smio otvoreno da pokaže, kao što ni njemu učenici nisu smjeli da pokažu svoje strahove.

„Pa, kakvo je njeno stanje?“, upitao je, naizgled hladno, ne skidajući pogled sa učitelja. Hela je osjetila jednaku moć u njegovom glasu kao i ranije - potpuno isti ton. Opet je postavio pitanje sa već mu poznatim odgovorom. Zašto li se toliki moćnik uopšte zamara zapitkivanjem, kada već zna sve šta će mu biti ili šta mu može i smije biti rečeno?

„Još je pri snazi, mada ne znam kako“, priznao je Mordek sa teškim uzdahom, uspjevši da se presabere, „već dvije sedmice zatvorena je u novoj ćeliji, bez hrane i vode. Vidio sam joj krv na licu i pacovske ostatke posvuda po podu, tako da znam šta je jela, ali zašto nije podlegla od žeđi i dalje ne mogu da shvatim.“

„Da li si provjerio ostale ćelije u kojima je bila zatvorena?“, upita Lord sa prokleta očiglednim osmijehom, kao da je Mordekovo zbunjeno pripovijedanje najsmješnija stvar na svijetu.

„Detaljno sam ih pregledao“, progovori Mordek snuždeno, kao da očekuje šamar za kakav očigledan propust. „Nisam našao ništa.“

„Ali, ja jesam, slijepa moja budalo, i odmah sam shvatio o čemu se radi“, reče Lord i dohvati polupraznu čašu vina sa svoje desne strane. Nije uzeo gutljaj, nego je čašu držao u ruci dok je gledao u nepoznatu tačku iznad Mordekove glave, a onda se okrenuo u stranu i glasno promrmljao: „Izgleda da Priroda stvarno ne želi da ona umre, kao da su se sami elementi udružili da je sačuvaju.“

„Elementi?! Ali ona je Džiran! Pa ona nije čak ni Mejdž, a kamoli Elementor!“, pobuni se žestoko Mordek, skoro se uvrijedivši tim riječima. „Provjerili smo je i tu nema greške. Ne može biti! Lično ste bili prisutni i vidjeli ste!“

„Da, provjerili smo je. I nju i sve ostale Džirane“, uzvratio je Lord nadmeno, vrativši podanika nazad na svoje mjesto, te otpivši malo vina. Na trenutak je Mordeka pogledao pravo u oči, a onda mu je pogled opet odlutao u stranu. „Staf Gashelana žudi da ga neko posjeduje, pa makar taj neko imao samo tračak talenta za elementarnu kontrolu. Tako ih on i otkriva, potencijalne Elementore, jer njegova moć je nepogrešiva.“

„Da, gospodaru, taj dio znam...“, nadovezao se Mordek, ali mu je Lord brzo preoteo riječ.

„Staf još nijednom nije pogriješio“, smrknuo se Lord, srknuvši još malo svoga vina, te bacivši još jedan kratak pogled na svoga podanika, prije nego što će nastaviti: „Ni savršeni Manser ne može da ga koristi, a kamoli nesvršeni Džiran poput nje. A svojim sam očima vidio otvore u kamenu i tečnost kako se sabira u njima, kako se zid skoro neprimjetno otvara i kamen se razmiče da je propusti u ćeliju.“ Odmahnuo je rukom i konačno se podigao sa svoga mjesta, okrenuo leđa Mordeku, te nastavio da priča, gledajući kroz svoj široki prozor i grubo staklo napolje. „Svaki viđeniji učenjak će ti reći da pravog Elementora ne možeš da mučiš glađu i žeđu. Čak i da ga ostaviš golog, slomljenog i svezanog među četiri suva zida u vječitoj tami, potpuno izolovanog od svijeta - preživjeće. Njima Priroda ne dopušta da umru na takav bijedan način. A zašto je baš ona vrijedna ovakve pažnje, to stvarno ne znam.“

„Gospodaru, ako dopustite, lako bih je mogao slomiti i saznati...“, zbrza Mordek željan dokazivanja, ali se Lord brže od vjetra okrenu od prozora, presjekavši ga riječima jednako ostrim kao i pogled koji mu je uputio:

„Nećeš da mi lomiš najboljeg Džirana! Smiješ samo da joj nanosiš povrede koje se brzo i lako liječe. Razumiješ?!“ Usljed tih riječi Hela osjeti nalet izuzetnog ponosa, čak tolikog da je nakratko izgubila kontrolu nad sobom i zamalo izletjela iz jeftinog komada gvožđa u kome se trenutno nalazila.

„Razumijem... gospodaru.“, pognuvši glavu Mordek snuždeno odgovori na Lordovu zamalo pa roditeljsku pridiku. Glas mu je zamro od straha, ali su ga buntovne misli i dalje izdavale, a u sebi je nastavio negodovati i gundati.

„Postoje lakši putevi do istine“, progovorio je Lord i dohvatio svoju čašu, iskapio je i ponovo napunio. „Čim nađem vremena za nju, dovešćeš je kod mene. Bilo bi pametno da je prosljediš sluškinjama prije toga. Ako je kriva, onda je lomi do besvijesti, u suprotnom će da bude kako ja kažem.“

„Naravno, gospodaru“, reče Mordek svojim pogano srećnim tonom i uz spontani osmijeh. Taman u tom trenu vrata iza njegovih leđa uz škripu se otvoriše i ušeta isti onaj Vitez preko čijeg mača je Hela uspjela da preskoči u bodež, onaj isti što ju je uveo u dvorac. Čim se odmakao dva koraka od vrata, odmah se postavio u vojni stav, tresnuo jednom nogom o drugu i blago se naklonio svome nadređenom, najavivši se tako bez ijedne izgovorene riječi.

„Gubi mi se s očiju, sad imam bitnijeg posla...“, naredi Lord Mordeku bez podizanja tona, trenutak prije nego što će se Helin san rasuti i vratiti je u bolnu stvarnost.

Znala je da postoji razlog zašto je zamalo potisnula taj san u zaborav, i sad se prisjetila. Strah! Strah od Lordovog ispitivanja. Strah od onoga što bi mogao da sazna, šta god da je to bilo, a samim tim i strah od sebe same. Znala je da nema šanse protiv Lorda i da će sve njene tajne izaći na vidjelo pred snagom njegovog pogleda. Zato se trzala svaki put kada bi se svjetlost nazirala kroz prosjeke i pukotine na njenim vratima, istovremeno joj se radovala, ali je se i plašila, jer nije znala kada će doći sudbonosni dan kada će stati pred njega.

Već nekoliko puta preturala je po sopstvenim mislima i sjećanjima, tražeći bilo šta vrijedno Lordove pažnje. Prisjetila se tog prvog ispita koga su pomenuli, kad je imala jedva osam godina. Tom prilikom okupili su sve polazne Džirane u dvorištu

za vježbu, postavili ih u potpuno neprirodan stav i davali im taj dugački staf da kroz njega kanališu svoju skromnu moć, kako god znaju i umiju. Svi do jednog pokušali su da zamahuju velikim drvenim stafom na razne načine, ali je samo petoro uspjelo da ga upotrijebi. Troje od njih uspjeli su da prizovu primijetan nalet vjetra, dok su preostalo dvoje iz vrha stafa uspjeli da istjeraju priličan plameni jezik. Njih su odvojili od ostalih i odveli dalje, navodno na neko bolje mjesto. Prije nego što će joj isti doći u ruke, instinktivno je znala da je srž u ovom oružju drugačija od onih u njihovim školskim štapićima i da ovaj staf nije napravljen za kanalisanje sirovih mentalnih vještina. Opet, nije shvatala odakle joj je dolazilo to znanje, ali je nekako znala da može da ga iskoristi bolje od ostalih. Neko ju je naučio pokrete koji sazivaju napredne vještine, neko ju je podučavao osnovama elementalne kontrole. Ali ko?

Kada joj je oružje došlo u ruke, osjetila je kako joj cijelo tijelo gori od želje za dokazivanjem i želje da se priključi uskom krugu odabranika. Osjetila je kako joj pokret dolazi sam od sebe i izvela bi ga ona vrlo rado, čak i savršeno, da je staf nije zaustavio.

Oružje ju je gurnulo od sebe, odbilo je svom svojom silom, proživši je osjećanjem nevjerovatne tuge kakva se riječima ne može opisati. To je bilo prvi put da je osjetila nešto u oružju, kao da je u pitanju bilo živo i razumno stvorenje, a ne mrtav predmet sačinjen dijelom od biranog drveta, dijelom od plemenitih materijala. Odbacio ju je od sebe, isto kao što je uradio sa svim Džiranima, osim petoro odabranih, samo mnogo jače nego inače, pritom je ošamutivši. Ona je bila jedina koja je primila nešto osim munjevitog udara koji obara iz stojećeg položaja... viziju... osjećanja... slike... i to je sve primila u jednom trenutku.

„*Krv...*“, šapnuo joj je dugački staf njenim glasom. Riječ je pratilo osećanje hladnoće i ljigavosti koje će tek kasnije prepoznati kao krv koja se zgrušava i lijepi uz kožu. Oči joj je

ispunilo crvenilo koje teče i u čijoj dubini se nijanse svijeta svode samo na svjetlost i na tamu.

„*Bol ...*“, dosegao ju je drugi šapat, sa osjećanjem ozlojeđenosti, praćenim gađenjem i osjećajem nepripadanja. Krvava slika je prikazivala visokog čovjeka kako kleči pored nekakvog leša dok je drugi čovjek u teškom oklopu zamahivao ogromnim mačem pravo na njega. Kako je zamah prosijekao vazduh i metal odjeknuo u daljini, glava pokleklog pala je sa ramena i nestala u travi.

„*Nada...*“, šapnuo je glas, a ona je ugledala novu sliku, dok ju je ispunjavalo osjećanje snažne odanosti i nalet nade. Slika je pokazivala dječaka sakrivenog među visokim rastinjem i ona je nagoniski znala da je to prethodna slika, samo iz drugog ugla. Dječakova kosa, njegovo lice i oči su bili isti kao u pogrbljenog čovjeka, ponosnog čak i na koljenima - njegova podmlađena slika.

„*Život...*“, čula je upravo kada joj je moćan udarac izbio dah iz pluća i odbacio je unazad. Poslije tog šapata nije uslijedilo ništa osim kratkotrajne tame i nesvjestice.

Bila je to njena jedina i najveća tajna i ako Lord Azrael bude postavljao prava pitanja, biće uskoro otkrivena. Da li je zbog toga kriva ili nije, ni sama nije znala, duboko zamišljena u svojim brigama već neko vrijeme nije ni čula korake ispred vrata ćelije, te se iznenadila kada je ugledala Mordekovo surovo lice uokvireno malim prozorčtom.

„*Opet si jela pacove*“, zabrundao je kroz zloslutan osmijeh prije nego što će otključati vrata i ući, na šta će se ona blago nasmijati u njegovom pravcu, kao i svaki prethodni put. Zategao je svoj široki kaiš i po ko zna koji put zamahnuo na nju, nanoseći dozu bola na koju se Hela toliko navikla, da ga je skoro smatrala prirodnim...

Atharon - Zloba
Argent Hellion

Poglavlje 01

- Dogovor -

Šta čovjeka ne ubije, učini ga jačim. Upravo tako je bilo i sa dvojicom Prelata koji su jedva preživjeli svoj prvi i posljednji Godišnji Obračun. Ključna borba pokazala im je potpuno drugačiju sliku od one koja im je prikazivana nebrojeno mnogo puta na nebrojeno mnogo načina; surovu istinu da se u životu pažnja posvećuje isključivo pobjednicima i da bilo šta manje od toga nije vrijedno ni pomena, a kamoli pamćenja.

Činjenica da su tako rano iskusili surovu istinu istovremeno im je bila i blagoslov i prokletstvo, uveliko im promijenivši način na koji su vidjeli svoje ratno zvanje i shvatili ga onakvim kakvo ono zaista i jeste - previše zahtjevno i rizično da bi mu se iko mogao olako posvetiti. No, odustajanje nije dolazilo u obzir. Vođeni željom da prerastu svoje poraze i postanu što bolji, dvojica Prelata u potpunosti su se posvetili ratničkom usavršavanju. Potencijal kojim su raspolagali omogućio im je da izuzetno lako savladavaju svu materiju koja im se pružala i napreduju na svome putu bolje od mnogih vršnjaka, i to je bilo sasvim jasno svima, pa čak i Viktoriji. Iako im nikada nije oprostila za taj poraz, čak ni ona nije mogla osporiti nevjerovatan porast njihovih sposobnosti, štaviše, postala ih je svjesna bolje od mnogih - kao i mogućnosti da se to može itekako dobro iskoristiti.

Vremena su se mijenjala, poslije više od cijeloga vijeka relativnog mira, mnogobrojna koškanja prijetila su da išaraju svijet novim podjelama i krvoprolićima, ali sam izvor tih koškanja

nije bio ljudske prirode, niti je bio izazvan bilo kakvim ljudskim aktivnostima.

Niko ne zna kako niti zašto, ali kako su godine prolazile, polusvjesna stvorenja širom svijeta sve učestalije su počela napuštati svoja uobičajena obitavališta i zalaziti u ljudske naseobine, sa krvavim posljedicama. Čak i nakaze koje su vijekovima strogo izbjegavale bilo kakav kontakt sa civilizacijom, sada su se skoro svakodnevno mogle viđati među ljudima, poneke od njih toliko dugo su ostale izvan ljudskog domašaja da su smatrane izumrlima. Ipak, najgore od svega bilo je to što zvijeri nisu napadale ljude da bi se prehranile, nego isključivo da bi nerazumno klale i ostavljale pustoš za sobom. Na svim stranama svijeta krvave slike su se sve učestalije ponavljale, a sa njima i vapaji da se tome stane u kraj. Naposljetku, u kritičnim područjima počela su i politička previranja, a sa njima i pozivi na oživljavanje ne tako davno zakopanih zamjerki i krvnih zavada.

Kao i tokom svih prethodnih kriza, plaćenička struka ponovo je postajala izuzetno tražena, među plaćenicima najviše su se, naravno, cijenili oni koji su dobro obučeni i školovani za ubijanje. U skladu s tim, Viktorija se nije ustručavala da povede svoj trojac u akciju čim je bila u mogućnosti da im pronađe prikladan zadatak, čim je mogla da ih odvoji od učeničkih obaveza. Okolnosti je pažljivo birala i uvijek tražila slučajeve drugačije od onih kakvima bi se ostali plaćenici bavili, situacije koje radije zahtijevaju preventivno dejstvo - ubijanje odabranih zvjeri prije nego što postanu ozbiljan problem.

Svoja prva prava ratna iskustva stekli su tumarajući po prostorima Republika Kaledonije i Makatere, loveći nesvakidašnje primjerke sa kakvima bi se slabo ko od normalnih, običnih ljudi usudio kačiti. Stvari su tekle uobičajenim tokom sve dok Viktorija nije završila svoje amforijumsko obrazovanje u proljeće 1678. godine. Razriješena svojih školskih obaveza u potpunosti, Viktorija je na svoju ruku odlučila kako je došlo

vrijeme da se uhvate u koštac sa mnogo ozbiljnijim stvarima, a kao da se i sama sudbina složila sa njenim stavom, upravo u tim danima stigla im je obećavajuća ponuda.

Bez mnogo ubjeđivanja povela je momke sa sobom za Lusidu, u potjeri za poslom koji je, za promjenu, prije pronašao njih, nego oni njega.

* * *

„Šta mi to uopšte čekamo?“, negodovao je Kris, nesmotreno lupivši čašom o sto za kojim su sjedili i prosuvši izvjesnu količinu svoga pića. Sjedili su u polupraznoj bašti jedne od nekoliko kafana u strogom centru grada. Ljetnji dan je bio predivan kao i skoro svaki drugi prije njega, ali on je bio previše nestrpljiv da bi obratio pažnju na bilo šta drugo osim na vrijeme koje je nepodnošljivo sporo proticalo.

„Zvono“, klimnula je Viktorija i blago uperila ruku prema Katedrali, usmjeravajući mu pogled prema ogromnom satu. Velika kazaljka već se približila samom vrhu, svakog trenutka zvono je trebalo da označi jedan sat popodne.

„Šta onda?“, priupitao ju je, razgledajući naokolo i odmjeravajući prisutno ljudstvo.

„Vidjećemo“, uzvratila je hladno, naizgled ravnodušno, na šta je Kris samo neprijatno uzdahnuo i vratio se nazad u svoj naslon, tiho gundajući. Pored njih, Nik je sve vrijeme sjedio sa laktovima naslonjenim na sto, držeći objema rukama svoju čašu i tjerajući piće čas na jednu, čas na drugu stranu. Dosada je počela uzimati danak čak i na njemu, najstrpljivijem u trojcu.

Katedralsko zvono konačno je svojim moćnim odjekom kroz pola Luside najavilo prolazak sata. Odmah pošto je tresak sa visine utihnuo, Viktorija je iskapila svoju čašu i silovito udarila njome o sto, toliko da se staklo rasulo u njenim rukama. To je očigledno bio dugo iščekivani znak, jer se sa suprotne strane

kafanske bašte odmah izdvojila izvjesna žena u kratkom, sivom kaputu, i u takvim godinama da bi mogla svima da im bude majka. Duge riđe kose i vitke građe, sitnim korakom provukla se između stolova i postavila ispred njih.

„Tebe čekamo!“, uz grimasu joj dobaci Viktorija, naginjući se u svoj naslon i prebacujući ruke preko glave. Da je samo mogla, vjerovatno bi i noge prebacila preko stola, ali stolice nisu mogle da se odmiču od stolova više nego što je to bilo neophodno.

„Prošetajmo...“, osmjehnula se žena, očima uprla u stranu i okrenula se, na šta je Viktorija odmah reagovala podizanjem sa svoga mjesta. Jedva dočekavši da krenu dalje, Kris isprazni svoje džepove, ostavljajući pregršt kovanica za sobom. Nakon što se i posljednji komad metala prizemljio, i Nik se podiže da im se pridruži. Žena polako iskorači iz bašte, a trojac krenu za njom na nekoliko koraka rastojanja, sasvim uobičajenim, sporim hodom, kako ne bi privlačili pretjeranu pažnju.

„Gdje idemo?“, Kris nestrpljivo nasrnu čim su odmakli od fontane i krenuli niz jedan od Bulevara. Žena ispred njih mu nije odgovorila, samo je podigla lijevu ruku i uprla prstom preko ramena. Šta god da je imala za reći, nije bilo za svačije uši, to je postalo i više nego jasno kada ih je sprovela u prvu sporednu ulicu i zašla u sijenke.

„Ovo šta ću vam reći smatrajte izuzetno povjerljivim“, progovorila je jednakim tonom kao i u kafani, tek dovoljnim da njene riječi mogu doprijeti do njih. „Ukoliko niste spremni...“

„Batali misteriju i reci nam o čemu se radi!“, impulsivno je presiječe Viktorija i zgrabi za rame. Žena se zaustavi tek toliko da spusti pogled prema ruci koja ju je dohvatila, pa krajičkom oka sagleda Viktoriju prije nego što će trgnuti ramenom i otresti ruku sa sebe, te nastaviti polako da odmiče dublje u uličicu.

„Kako hoćete“, započe ona pošto je odmjerila situaciju i shvatila da ih niko ne prati, niti ih ko posmatra kroz rijetke

prozorčice. „Prije nešto više od mjesec dana smo presreli poruku namijenjenu upravo vama“. Zabacila je svoj kratki kaput u stranu i iz unutrašnjeg džepa izvukla presavijeni komad podebelog papira, te ga pružila u njihovom pravcu. Viktorija ga je refleksnim zamahom izvukla iz njenih prstiju, preletjevši preko sadržaja munjevitom brzinom, prateći svoje čitanje hitrim šapatom da uputi svoje saborce.

Cijenjeni lovci na zvjeri!

Svjesni smo Vaših vrhunskih sposobnosti i željeli bismo da Vam ponudimo posao vredniji od svih Vaših dosadašnjih poduhvata. Ukoliko ste voljni da saslušate našu ponudu, obratite se našem rekruteru u Lusidi prvoga dana od petoga.

Odsjednite u kraljevskom hotelu, uzmite sobu sa pogledom na fontanu i zatražite Konkevest tablu.

Tokom dana rekruter će Vas kontaktirati.

„Prvi dan od petoga je tek sljedeće nedjelje!“, zagundala je Viktorija, presavivši papir i smjestivši ga u jedan od svojih mnogobrojnih džepova. Na poruci nije bilo nikakve naznake o mogućem pošiljaocu.

„Jeste“, osmijehnula se žena i okrenula im leđa, te počela da odmiče prema suprotnom kraju uličice, dublje među sijenke. „Zato smo vas pozvali da dođete ranije, da Arpencima zavaramo trag. Imamo za vas izuzetnu ponudu koja uključuje i njihov posao.“

„A ko ste to vi i zašto mislite...“, Viktorija započe, ali ju je Kris zaustavio prije nego što je dovršila rečenicu, udarivši je šakom u leđa dovoljno jako da proguta svoj dah. Žena se blago osmijehnu na to, pa nastavi da priča.

„Osim toga što ćete zadržati nagradu od njihovog posla, spremni smo vam naknadno isplatiti jednak iznos ukoliko ste voljni odraditi još jedan usputni posao za nas. Njihova ponuda nije nam poznata, iskreno rečeno nije nam ni bitna, pošto vas oslovljavaju lovcima na zvjeri. Od vas očekujemo da je odradite i naplatite da biste stekli njihovo povjerenje.“

„A kada to uradimo, očekujete da ih pokoljemo dok spavaju!? Jer vi očigledno niste sposobni da se raskusurate sa njime“, narogušila se Viktorija.

„Ništa tako krvavo“, žena se ponovo osmijehnula i okrenula u trenu kada su, otprilike, došli do sredine uličice. „Od vas očekujemo samo da nam otkrijete kako dolaze do povjerljivih republičkih informacija“. Zabacila je ramenima i podigla kragu svoga kaputa, potom gurnula ruke u džepove i dobacila im rečenicu od koje su se žestoko naježili: „Vidjećemo se kada ponovo zakoračite u grad.“

Zaputila se na suprotnu stranu uličice, bez zadržavanja je skrenula iza ugla, ostavljajući trojac da stoji među sijenkama.

„Pa, ovo nikako nije dobro“, prošapta Kris skeptično. „Nismo još ni počeli sa poslom, a već smo se zaglibili do koljena u spletkama.“

„Da li to znači da si voljan da odbiješ ponudu?“, zalajala je Viktorija, složivši grimasu kakva se rijetko viđa, čak i na njenom licu. „Nemaš pojma koliko možemo zaraditi na ovome!“

„Meni je najveće bogatstvo da zadržim glavu na svojim ramenima“, uzvratila Kris iznenađujuće ozbiljno.

„Izvini, družo“, nadovezao se Nik donekle potištenim glasom, prvi put progovorivši otkako su izašli sa tom ženom, shvatajući iz Viktorijinog tona da je odluka čvrsto donesena. „Ali mislim da nemamo izbora.“

„Za početak ćemo da vidimo šta nam nude“, prekrstila je Viktorija ruke i klimnula glavom, nadmeno završivši. „Ako cijena ne bude odgovarala, idemo kući.“

Za nju je bilo besmisleno uzalud protraćiti skoro cijelu sedmicu u čekanju, odmah je povelala trojac prema vratima jednog od najprestižnijih boravišta u Lusidi - Kraljevskom Hotelu. Taj prestiž počinjao je već dvokrilnim vratima kakva se više ne viđaju ni na državnim ustanovama, izrađenim od blijedog drveta i okićenim sjajnim metalnim ukrasima, da se slažu sa izražajnom bojom zidova. Viktorija je, sasvim očekivano, stupila na čelo grupe i gurnula vrata pred sobom, otvarajući prolaz u svijet staroga raskoša.

Nakićeni lusteri, blještavi zidovi, raznobojni tepisi i zavjese ostavljali su im utisak kao da su zakoračili u prostoriju zaboravljenu u vremenu; prostoriju iz doba davne kraljevine koja se pamti u izuzetno dobrom svjetlu. Na suprotnom kraju nakićene prijemne prostorije sa obje strane vodilo je po jedno stepenište na sprat, a između njih je bila smještena iznenađujuće skromna recepcija. Iza blijede drvene pregrade sa gotovo identičnim ukrasima kao i na ulaznim vratima sjedio je dugokosi čovjek, naizgled sitne građe, na čijem su sitnom nosiću stajale naočare sa jedva primjetnim metalnim ramom i skoro nevidljivim sočivima, a njegove oči su kroz njih brzinski prelijetale preko redova knjižice koju je držao u rukama.

„Treba nam soba!“, dreknula je Viktorija već sa vrata, kao kakav kočijaš, stupajući po kraljevskom crvenom tepihu, kao da

je kućna ponjava, razvlačeći svoj korak i brišući svoje ratničke čizme.

„Molim lijepo“, uzvratila recepcioner smireno, polako ubaci jednu od svojih olovaka u knjižicu, da bi obilježio dokle je stigao sa čitanjem, te je pažljivo spusti u stranu. Pogledao je u Viktorijinom pravcu, kao da mu je njena dreka ušla na jedno uvo a izašla na drugo.

„Dobar dan“, Nik ga pristojno pozdravi pošto su pristupili recepciji, na šta čovjek odmah prebaci svoj pogled na njega i u tren oka promijeni strogi izraz lica u nadasve topao i susretljiv, čak je razvukao i mali smiješak. „Odsjeli bismo u jednoj od soba sa pogledom na fontanu, ako je ijedna slobodna“, dodade Nik.

„Hmm, samo trenutak“, klimnuo je čovjek i izvukao ispod recepcije knjižurinu toliko opširnu da bi se mogla smatrati hladnim oružjem, tresnuo je na pult ispred sebe takvom silinom da je cijela prostorija odjeknula, pa otvorio debele crne korice, brzinski listajući išarane listove sve do same sredine, mrmljajući dok nije izdvojio ono šta je tražio. „Jedina slobodna soba sa pogledom na fontanu je 314, dakle na trećem spratu. Cijena je tri zlatnika i soba Vam je na raspolaganju do sutra u podne. Dodatne usluge se naplaćuju. Koliko dugo ostajete?“

„Zasad samo jedan dan“, odgovori Nik zatečeno, nakon što je glasno uzdahnuo na pomenutu brojku, potpuno svjestan da se za tri zlatnika u uobičajenom konačistu ostane više od cijele sedmice. „Ako nam možete obezbijediti Konkvest tablu, bili bismo izuzetno zahvalni“, završio je pristojno i izvadio iz svoga zavežljaja nešto novca, pažljivo spustivši na recepciju tri zlatnika.

„Odmah ćemo Vam je proslijediti“, osmijehnuo se recepcioner na naizgled neprirodan način, privukao zlatnike sebi i dodao mu metalni ključ sobe velik kao pola njegove šake, te se podigao sa svoga mjesta i nestao iza jedinih vrata u svome radnom prostoru.

„Kreten.“, promrmljala je Viktorija, uspinjući se uz stepenište sa lijeve strane, ali ne prije nego što je bila potpuno sigurna da je dotični otišao.

„Tako ti i treba“, Kris se pobjedonosno smješкао iza njenih leđa. „Ovo je prestižna ustanova, a ne javna kuća.“

„Vidi ko mi priča“, zalaja mu ona zajedljivo kao da je jedva dočekala njegovu opasku. „Ti u životu nisi vidio javnu kuću, a kamoli ušao u nju.“

Iako je iskreno poželio da joj uzvрати, Kris je na kraju ipak progutao nadolazeći bijes i zanijemio, te ju je zajedno sa Nikom nastavio pratiti naviše bez prigovaranja.

Visoko stepenište konačno ih je izvelo na treći sprat, propuštajući ih u širok hodnik ukrašen uljanim lampama, plavim tepihom, kao i ukrasnim biljkama i tamnim drvenim vratima sa obje strane. Pažljivo pregledajući brojeve na vratima, naposljetku su pronašli svoju sobu sa desne strane hodnika. Nik je bio taj koji je stavio ključ u bravu i otvorio prolaz u njihov privremeni smještaj.

Prostor u koji su dospjeli više je priličio elitnom apartmanu u kakvom isključivo aristokratija obitava, nego privremenom smještaju. Glavna soba nalikovala je na prostorije u kakvima uticajni pojedinci raspravljaju o sudbini svijeta - u samoj sredini na crvenom tepihu kružnog oblika stajao je mali stočić, a oko njega su bile pravilno raspoređene četiri crvene fotelje sa plavim jastucima prislonjenim uz naslone. Dalje od ulaznih vrata, jedan nasuprot drugoga, stajala su dva bračna kreveta, crveni kao i ostatak prostorije, a pored svakog od njih stajao je još po jedan stočić i po jedna komoda za odjeću. Još nekoliko ormara bilo je raspoređeno po sobi, očigledno namijenjenih da prime sve što bi posjetioci mogli donijeti sa sobom.

Jedini prozor u sobi, smješten upravo između dva bračna kreveta, bio je dovoljno veliki da dnevna svjetlost obasja

cijelu sobu, potpuno isključujući potrebu da se pale uljane lampe prisutne na zidovima. Jedino što dnevna svjetlost nije mogla obasjati bilo je prilično veliko kupatilo, sakriveno iza poluotvorenih vrata smještenih u blizini jednog od kreveta.

„Tri zlatnika za ovo?!“, razrogačio je Kris oči kada je konačno shvatio da je prostor u koji su zakoračili prostran skoro kao standardna amforijumska učionica. Sasvim očekivano, prva stvar koja je privukla njegovu pažnju bio je kredenac za piće, iako je bio smješten neposredno iza vrata na takav način da se sa ulaznog praga nije mogao vidjeti. Kris ga je naizgled bez imalo muke pronašao, kao da je još sa druge strane zida mogao da nanjuši miris alkohola.

„Neke stvari nikad se ne mijenjaju“, gundala je Viktorija naizgled neraspoloženo. Ona je bila ta koja je posljednja ušla u sobu. Dok je Kris već prekopavao kredenac i odmjeravao koju flašu prvu da iskapi, stupila je među krevete i skinula svoju borbenu šaku, bacivši je sa pojasa pred krevet sa svoje lijeve strane.

„Ovaj je moj, vas dvojica ćete na drugi“, ravnodušno je izustila i krenula prema prozoru.

„Noćimo?“, iznenađeno ju je Nik upitao i zatvorio vrata. Čim se kvaka vratila u svoj prvobitni položaj, metalna poluga sa strane uklopila se u predviđeni zarez prilično bučno, dajući mu do znanja da su vrata zaključana i da se bez ključa ne otvaraju s vanjske strane.

„Ne znam...“, slegnula je Viktorija ramenima, prišavši prozoru i blago raširivši zavjese. Kao što im je i rečeno, soba je gledala pravo na fontanu i na Katedralu sa druge strane. Na trenutak se zagledala u nekolicinu ljudi okupljenih oko fontane, doslovno posmatrajući svijet onako kako ga već odavno gleda - sa prilične visine.

„Zašto onda već dijeliš krevete?“, postavi Nik sasvim očigledno pitanje, spuštajući kabasti ključ na sto i polazeći u njenom pravcu.

„Da nijednom od vas dvojice ne bi štošta glupo palo na pamet!“, okrenula se brže od treptaja i bezdušno ga sasjekla pogledom - očima punim prepoznatljivog bijesa, kao da joj je nešto pogano napravio. To ga je ukopalo i primoralo da se okrene nazad.

I pored svega kroz šta su zajedno prošli, i dalje se prema njima jednako hladnokrvno ophodila kao i ranije, kao prema djeci koju je obavezna da trpi i vuče za sobom samo zato što su joj korisni kada joj zatrebaju.

Tenzije nisu potrajale, Kris je uspio da odabere svoje prvo piće, kao i najljepše čaše, a čim se zavalio na jednu od fotelja, neko zakuca na vrata. S namjerom da potisne grubu razmjenu riječi i promijeni temu, Nik dobrovoljno pristupi da otvori vrata, našavši se oči u oči sa čovjekom za glavu nižim od sebe. Nosio je uobičajenu crveno-bijelu uniformu hotelske posluge, sa okruglom kapicom crvene boje na glavi. U rukama je nosio Konkvest tablu.

„Tražili ste tablu, lovci na zvjeri?“, upitao je, naizgled nevino, ritmično uzdižući svoje obrve, kao da želi reći Niku nešto o čemu na hodniku ne smije progovoriti.

„Poranili smo...“, odgovori Nik i odmah se skloni u stranu, a čovjek istog trena poskoči s mjesta i bez zadržavanja upade u prostoriju.

„Dakle, primili ste moju poruku“, progovori zadovoljno čim su se vrata za njime zatvorila. Viktorija se odmah okrenu od prozora i zakorači u njegovom pravcu, izvlačeći ispresavijani komad papira koji je ranije dobila, razmota mu ga pred očima, ali mu ga ne htjede predati.

„Dobro, onda, pređimo odmah na stvar“, iskezi se i spusti tablu na sto, pa zasjede na fotelju pored Krisa, tačnije, zavalali se u nju kao da je u sopstvenoj kući. Podigavši na trenutak kapu, razbaškari svoju kratku kosu, skloni smeđe šiške u stranu i kratko dobaci Krisu, kao da ga cijeloga života poznaje: „Možeš li da mi naspeš jednu čašu, živ bio?“

Bila je to prilično čudna situacija - vidjeti kako neko, čiji je posao usluživanje gostiju hotela, zahtijeva od istih da njega uslužuju. Zaista, činjenica da se zavalio na takav način potpuno je odgovarala njegovom ležernom ponašanju, ali ga još uvijek nije objašnjavala.

„Prije nego što počnemo, možemo li znati koga zastupate?“, odvali Kris pitanje.

„Izvinjavam se, ali to ne mogu da kažem“, progovori rekruter misteriozno, potpuno nesvjestan činjenice da njegovi sagovornici već raspolažu tom informacijom, hitro podiže ruku i uprije kažiprstom u Krisa, primjetno povisivši ton, pošto je ovaj već zinuo u namjeri da ga prekine. „Barem dok ne započnete svoj zadatak.“

„Dobro, onda da čujemo o čemu se radi“, ubaci se Viktorija u razgovor, sjedajući na fotelju lijevo od pridošlice, te značajno klimnu. „Potrudili ste se da nas dovedete.“

„Naša organizacija već izvjesno vrijeme u izvjesnom regionu gubi izvjesne resurse“, progovorio je prilično zvaničnim tonom pošto je bacio pogled na Nika, koji se spustio na fotelju nasuprot Viktorije i gurnuo praznu čašu u njenom pravcu. Dok je Kris polako punio čaše na stolu, neimenovani rekruter je smireno pričao dalje, pogledom prelazeći čas na jednu, čas na drugu stranu i povremeno gestikulirajući rukama: „Pokušavali smo da riješimo problem uobičajenim diskretnim metodama, ali bez mnogo uspjeha, te smo odlučili da promijenimo pristup situaciji.“

„Veće formacije nisu vam padale na pamet?“, iskezila se Viktorija i srknula malo pića.

„Rekao sam *'diskretnim metodama'*. Veće formacije...“, neugodno se promeškoltio rekruter, klimajući glavom lijevo-desno i prevrćući očima tokom kratke pauze neophodne da sroči prikladan odgovor. „Kako bih to rekao... One privlače previše neželjene pažnje, zato smo odlučili da improvizujemo... i tu smo našli vas. Do sada smo slali isključivo naše ljude da pokušaju riješiti problem, vi ste prvi kojima se obraćamo izvan organizacije.“

„Ako nije riječ o izdajnicima, onda su za takve probleme uglavnom krivci zvjeri, ili možda nasumični razbojnici koji nemaju ništa ni sa kim“, prepostavio je Kris.

„Elem... Vidim da niste obični plaćenici“, osmiješi se rekruter, ne skrivajući zadovoljstvo.

„Ne, nismo, i dosta je bilo blebetanja!“, planu najednom Viktorija, ne mogavši više da trpi nepotrebno okolišanje. „Kolika je cijena i o kakvom se poslu radi?“

„Naloženo mi je da prvobitna cijena bude sedam stotina i pedeset“, nastavio je rekruter iznenađujuće ravnodušnim glasom, kao da pregovara o kakvom sitnom poslu, uopšte ne izgledajući zatečen prisutnim tenzijama, „No, mislim da vi sigurno zaslužujete hiljadarku. Zlatnika, naravno, za svakoga od vas pojedinačno.“

U sobi je zavladała potpuna tišina dok su Prelati međusobno razmjenjivati poglede. Takva pozamašna svota se ne nudi pod normalnim okolnostima, a to je moglo značiti samo jedno - Arpenci su bili prilično očajni i silno su željeli da se njihov problem riješi što je moguće brže.

„Šta se od nas očekuje da uradimo?“, upitao je Nik, primijetivši da rekruter strpljivo čeka njihovu reakciju kako bi nastavio sa pričom.

„Na vama je da otkrijete uzroke nestanka naših resursa i uklonite ih, šta god oni bili. Potom da donesete dokaze uspješno obavljenog zadatka meni, ovdje. Pola iznosa isplatićemo vam tada, a drugu polovinu kada se uvjerimo da je problem zaista riješen“, završio je i ispio svoje piće u jednom trzaju. Način na koji je okončao svoj kratki govor bio je jednako nagao, kao i kod žene koja im se ranije obratila, i ta činjenica bila je prokleta jeziva. Potpuno isti rutinski način ophođenja, kao da su nekada zajedno služili istog gazdu pod istim barjakom.

Još jednom su Prelati razmijenili poglede u tišini, prevrćući očima i klimajući glavama, ali ne izgovarajući ništa, kao vukovi koji se u čoporu okupljaju pa odlučuju da li da se odmah zajedno upuste u lov ili da provedu još jedan dan u međusobnom koškanju i gladovanju.

„Prihvatamo“, konačno je Viktorija progovorila, a njeni saborci ćutanjem i klimanjem glava potvrdili odluku.

„Odlično!“, obradova se rekruter i hitro skoči iz fotelje, jednom rukom zgrabi svoju kavicu, ispravi je na glavi, a drugom počne preturati po džepu. „U zoru će vas kočije čekati pred kapijom, da vas prebace do luke. Dotle se odmorite, o našem trošku, podrazumijeva se“, namignuo je Niku i izvadio šaku zlatnika iz džepa, dodavši mu desetak komada. Nik mu ništa ne reče, samo klimnu glavom i osmijehom ga isprati iz sobe, zatvori vrata za njime i, za svaki slučaj, umetnu ključ u bravu i zaključa sobu.

„Pa, to smo riješili! Ja ću sada da legem, a vi radite šta vam je volja“, zijevnu Viktorija pošto ustade sa mjesta i počne da se svlači pored kreveta, leđima okrenuta svojim saputnicima. O poslu koji su upravo prihvatili uopšte nije htjela da priča, bar ne zasad, što je u potpunosti bilo u njenom uobičajenom maniru.

Po ustaljenoj navici, prvo je u stranu odbacila svoj pojas, na kome bi, osim zavežljaja sa novcem, nosila bodež na jednom i borbenu šaku ili štit na drugom boku. Od prastarog cilindra

uznapredovala je do borbene šake i pratećih štitnika, ali ne prije nego što je platila cijenu u vidu nekoliko bliskih susreta sa zvjerima koje je, sasvim očekivano, olako potcjenjivala. Svukla je zaštitnu bluzu sa leđa, otkrivajući pregršt ožiljaka - posljedica ozbiljnih ranjavanja. Sve svoje ožiljke smatrala je trofejima, dokazima njenih dostignuća i njene izdržljivosti. Nuđeno joj je, čak, i da ih ukloni, što je ona uporno odbijala, uzdajući se u moć sopstvene regeneracije da zatvori rane tek toliko koliko je bilo potrebno vremenu da uradi ostalo.

Gornji dio svoga tijela nikad nije ni od koga sakrivala, ali donji je predstavljao intimu koju je zadržavala isključivo za sebe. Pošto je navukla hotelsku spavaćicu koja joj je padala do koljena, razvezala je svoje vojničke čizme i iskoračila iz njih, tek tada raskopčavši pantalone i puštajući ih da slobodno padnu na zemlju. Nije se zamarala da ih podigne, samo ih je bosim nogama šutnula na gomilu sa ostalom odjećom i zavukla se pod pokrivač.

Kris i Nik se nisu osvrtni na njeno svlačenje, zaokupljeni sopstvenim mislima u kojima su daleko odlutali, sjedili su u foteljama jedan nasuprot drugoga i slagali figure na tabli.

Tokom vremena koje su skupa proveli u potjerama za zvjerima njih dvojica su se razvili onako kako se od njih i očekivalo - u sposobne borce koji pouzdano rade svoj dio posla, svako na svoj način i bez previše prigovaranja. Iako je po pitanju školovanja bio tri godine u zaostatku za Viktorijom, Kris joj se donekle mogao smatrati jednakim po pitanju borbene sposobnosti. Skoro sve što mu je u Amforijumu pružano, on je pravovremeno savladavao, od odbrambene i napadačke upotrebe štita, pa do naprednijeg vladanja borbenom šakom, no i dalje je bio tek drugi borac u trojcu jer mu je lakše padalo da prati naređenja, nego da ista osmišlja i izdaje. On je uvijek igrao ulogu pojačanja, sa zadatkom da prati Viktorijine zamisli i da joj bude ispomoć, ponekada čak i da preuzme odgovornost ako okolnosti od njega to zahtijevaju. Djelovao je kao pouzdaniji

borac nego što je zaista bio, umnogome zreliji i obazriviji od Viktorije, o čemu je najbolje mogao svjedočiti potpuni nedostatak ožiljaka na njegovom tijelu. Takođe, prilično je znao obuzdati svoj ego, o svojim zaslugama nikada nije tako ponosito pričao kao ona, gledao ih je kao neophodna ratna iskustva na kojima se bolje uči nego u amforijumskim učionicama. Iz nezrelog laskavca postepeno je sazrijevao u odgovornog ratnika i veoma sposobnog plaćenika.

Sa druge strane, Nik je bio priča za sebe - jedinstven u trojcu koliko i u svojoj generaciji. Za razliku od Krisa koji se, nakon umalo kobnog okršaja prije dvije godine, iz kome probudio i podigao za samo nekoliko dana bez ozbiljnih posljedica, Niku su bila neophodna cijela dva mjeseca da se probudi, i još toliko vremena da se podigne iz kreveta i prohoda bez ičije pomoći. Mnogi su smatrali da će se njegova ratnička karijera na tome završiti, ali već pola godine kasnije svi koji su ga klevetali bili su prisiljeni da progutaju svoje riječi.

Njegov jedinstveni talenat omogućio mu je da bez imalo muke uspješno savladava sve šta mu se na časovima predavalo, kao da je skoro svim svojim vještinama odveć vladao. Ipak, on nije stao na tome, nego se, vođen željom da postane vrstan Klerik, dohvatio udžbenika daleko iznad njegovog očekivanog stepena, i na opšte čudo, uspijevaio je da samostalno nauči i koristi pojedine kleričke vještine, iako nije poznavao njihove prelatske osnove - potpuno besmislen i po mišljenju mnogih nemoguć poduhvat. Kao posljedica ovakvog načina učenja i razvijenih sposobnosti, Nik je postao prvi Prelat u istoriji Amforijuma Asurthe koji je tretiran drugačije od ostalih; umjesto da redovno pohađa treću godinu za Prelata, sada je bio svrstan u petu godinu i već su se nazirali dani njegove kleričke struke.

Od svo troje njih on je raspolagao najmoćnijim jačanjima, toliko intenzivnim da su mogla trajati mnogo duže od predviđene norme, a vladao je i izvjesnim kleričkim jačanjima kojima je

samo odabrana elita mogla da se pohvali. Upravo iz tog razloga postao je zadužen da jedini u trojcu formira i održava jačanja kada se za to ukaže potreba, i to je bio najveći dio njegovog posla. U svim njihovim okršajima koji su uslijedili, ophodio se kao uobičajeni Klerik, držeći se po strani i ispomažući u borbi samo kada i koliko je to bilo neophodno, doslovno čuvajući leđa svojim saborcima od bilo kakvih iznenađenja. Njegov prvi pravi okršaj sa paukom u koboldskom rudniku bio je i posljednji takve prirode, prva i posljednja avantura vrijedna pamćenja. Sa svakom narednom borbom postajao je sve manje aktivan učesnik, a sve više koristan posmatrač, i prijeko potreban sanitetlija kada bi stvari krenule po zlu.

Kako je vrijeme prolazilo i kako su se njihovi okršaji nizali, postajao je svjestan da on u njima učestvuje isključivo zbog tuđih, a ne zbog svojih potreba, polako prihvatajući pravu prirodu Klerika. Ali, i pored svog tog razumijevanja situacije, Nik je osjećao da nešto nije u redu...

Poglavlje 02

- Intervju -

Svanuo je dan u kome je prekid rutine jasno najavio nemili događaj. Umjesto da je pozdravi očekivanim i prepoznatljivim udarcem kaiša po leđima, Mordek ju je zgrabio za kosu i podigao kao pseto. Iako je jedva osjetila bol, ispustila je gotovo nečujan pisak.

„Danas ćeš konačno da pukneš“, kezio se na pakosni način po kome ga je i zapamtila, podižući je sa zemlje dovoljno visoko da se osloni na sopstvene noge. Hela se pokušala uspraviti naspram njega, ali njeno krhko tijelo bilo je previše izmoreno da nosi sopstvenu težinu, te je odmah pala na ruke i koljena.

„Hoću da... ustanem...“, zarežala je sa zemlje, pokušavajući da prizove novu snagu i uspravi se na noge. Više od svega željela da razočara Mordeka, da mu pokaže koliko je njegovo mučenje beskorisno, ali sva želja na svijetu nije bila dovoljna da pomogne njenim oslabljenim nogama. Bijes je prijetio da se pretopi u ogromnu tugu i potjera prve suze očaja, no ona je već dobro naučila kako da kontroliše svoje nagone i sve ih je snagom volje potisnula, posvetivši se strogo uvježbanoj ravnodušnosti.

„Heh... vodite je“, promrmljao je sa drugačijim, namrgođenim izrazom na licu.

Dvije starije služavke, žene od gotovo četrdeset godina, odjevene u pohabane radne haljine, pojaviše se iza njegovih leđa i laganim hodom priđuše izmoždеноj djevojci, pažljivo je uhvatiše svaka za po jednu ruku i izvedoše je iz ćelije. Mordek ih nije pratio, ostao je u ćeliji da je prekontroliše.

Odmah je znala šta je očekuje i gdje će naposljetku završiti, ali začudo, nije bila uplašena. Čim su je izvukli iz tog mračnog

ćoška, obuzeo ju je osjećaj velike sreće. Poslije ko zna koliko vremena provedenog u potpunoj tami, sama činjenica da izlazi na dnevno svjetlo bila je dovoljan povod za veselje.

Oslobođena velikog dijela svoje tjelesne težine, Hela je nekako uspijevala da hoda, doduše jedva. Zajedno sa služavkama zastala je pred velikim metalnim vratima, čije je jeziva škripa onemogućavala svaku pomisao o tihom bijegu kroz njih. Iskoračile su na jedan od sporednih podzemnih prolaza Umbrekhana, vladarskog dvorca, u svijetu poznatijeg kao Zmajevu Gnijezdo. Na trenutak je pomislila da joj predstoji tumaranje po ogromnoj mreži podzemnih prolaza i prostorija među kojima bi se slabo ko mogao sam snaći. Srećom, prolaz u koji je upravo sprovedena brzo je pokazao luksuzna obilježja.

Iskren osmijeh razvukao joj je lice, a srce joj ispuni dječja radost kada su, napokon, otvorili vrata služavskih prostorija i zvanično je uveli u dvorac. Kroz prozorsko staklo jasno je ugledala dnevnu svjetlost i odmah primijetila da je umnogome jača od one koju je povremeno viđala u tamnici. Po prvi put poslije mnogo vremena osjetila je toplinu na licu i svježinu na obrazima, presrećna što se više neće vraćati u vječitu tamu u kojoj je toliko vremena provela.

Sluškinje su se odmah posvetile svome poslu; dok je mlađa i viša od njih dvije mirno stajala na mjestu i obezbjeđivala Heli prijeko potreban oslonac, starija i niža je pokušala da svuču odjeću sa nje, ali slaba vajda, vonjava tkanina natapana je znojem i krvlju toliko puta da je potpuno prionula uz tijelo. Za koji god dio odjeće da je služavka posegnula, nije ga mogla daleko povući prije nego što bi zapeo.

„Moraćeš odjevena da uđeš u vodu“, klimnula je starija sluškinja glavom. Polako su podigle napaćenu djevojku tek toliko da joj noge pređu preko ivice drvene kade, potom je pažljivo spustile u stotinjak litara bistre vode koja se odmah zamutila od prljavštine.

„Možeš li je ugrijati, molim te?“, zamolila ju je sluškinja, shvativši da se voda već prilično ohladila.

Hela nije odgovorila, samo je zavukla ruke u vodu i duboko udahnula, napnuvši se uz gadnu grimasu na licu i prizvavši jednu od vještina kojima je raspolagala. Bilo je to tek osnovno oslobađanje sirove energije, rutinska stvar. Ubrzo, voda oko njenih dlanova poče da ključa i blagi jezičci pare počеше da se iskradaju sa vodene površine.

Zastenjala je kada joj je mlađa sluškinja pokušala skinuti parče pokidane haljine sa leđa. Kruti komadi tkanine čvrsto su se držali za njenu kožu, čak ni natapanje vrućom vodom nije ih smekšalo, ali sluškinje su svakako morale da je potpuno svuku. Mlađa je iznova vrućom vodom natopila tkaninu i jače je povukla. Hela tiho zapišta i tanak mlaz krvi poteče niz njena leđa; tkanina je bila zarasla u jednu od mnogobrojnih rana.

„Zovi Almu!“, naredi starija služavka bez pretjerano mnogo buke, usljed čega se mlađa podiže od kade i hitrim korakom nestade iz skromne prostorije.

„Izvini...“, tiho se obrati Heli kada su ostale same i posveti se pritiskanju rane, nastojeći da zaustavi krvarenje.

„Nije ona kriva...“, s lažnim osmijehom na licu odgovori Hela dok se trudila da svoje misli usmjeri prema događaju koji ju je čekao. „Šta... šta ću da radim kad stanem pred njega?“, zapita se naglas i zagleda u prljavu vodu ispod sebe.

„Ako nisi ništa skrivila, nemaš se čega bojati“, saosjećajno joj šapnu sluškinja, čiji je glas, između ostalog, odavao iznenađenje spoznajom da djevojka odnekud zna šta joj se sprema. Iako je ostala sama, nastavila je sa nezahvalnim poslom svlačenja upropaštene odjeće. Polako, ali sigurno, tkanina je popuštala pred ljudskom upornošću, i sve tako do sljedećeg čvora, kada se procedura ponavljala. Hela je ponovo zastenjala čim je poveći komad tkanine iščupan iz njene rane, povukavši za sobom dio zarasle kože, što je stvorilo još jedan tanak mlaz krvi koji je prsnuo u prljavu vodu. Bol je bio prisutan, ali značajno slabiji nego kada je mlađa služavka bila ta koja ga je izazivala, jasno pokazujući vrijednost stečenog iskustva.

„Samo budi iskrena i sve će biti u redu“, osmijehnula se sluškinja pošto je, nakon nešto više od pola sata postepenog povlačenja i potezanja, konačno uspjela potpuno svući njene rite do pojasa.

Na rukama i stomaku Hela je imala tek poneku modricu, ali joj je koža na leđima bila deformisana i išarana izduženim ranama i ožiljcima, jasnim posljedicama Mordekovog svakodnevnog maltretiranja.

„Tu smo...“, javila se Alma, tridesetogodišnjakinja kratke plave kose i nevinog lica, donekle sličnog licu starije sluškinje, ulazeći u prostoriju zajedno sa onom koja ju je dovela. Nosila je uobičajenu odjeću dvorske posluge i po izgledu se jasno moglo ocijeniti da je bila u malo boljem položaju od preostale dvije. Bacila je pogled na razgolićenu Helu ispred sebe koja, potpuno očekivano, uopšte nije pokušala da sakrije svoju golotinju. „Ne mogu da radim svoj posao dok je još odjevena“, dodade i pokaza rukom na Heline rite koje su izvirivale iz potpuno tamne vode, ostacima donjeg dijela haljine.

Starija sluškinja podiže se iza Helinih leđa, pružajući ruke pod njene pazuhe, pomože joj je da se uspravi, ostavljajući je oslonjenu na mlađu sluškinju dok je ova skidala i posljednje krpe sa nje. U predjelu nogu, za razliku od ostatka tijela, Mordekovo mučenje nije ostavilo značajnije posljedice, mogle su se vidjeti tek pokoja plitka rana i pregršt širokih modrica, ništa što bi zadavalo muke da se tkanina odatle odstrani.

Sluškinje su, zatim, pažljivo oprale Helu koliko su mogle, a potom su je nježno umotale u veliki peškir, oprezno je brišući od glave do pete i potpuno sušeći sve osim njene poluduge smeđe kose. Zatim su joj pomogle da izađe iz kade, a isti onaj peškir kojim su je brisale prostrle pod njene noge, kako se ne bi smrznule od dodira ledenog kamenog poda. Pošto su se uvjerile da ovoga puta može stajati bez ikakvog oslonca, sluškinje se udaljiše od nje i ustupiše prostor Almi.

„Raširi ruke“, Alma se zapovjednim tonom obrati Heli, te iza svojih leđa izvuče dvije polovine savremenog kleričkog štapa i spretnim ga pokretom sastavi u cjelinu, što odmah izaziva priličan osjećaj gađenja kod Hele. Bila je potpuno svjesna da je ona došla da joj pomogne, ali ju je svejedno instinktivno zamrzila čim je shvatila da je drugačije stvorenje od nje same. Hela je, kao i svaki drugi dominionski Manser, učena i naučena da je njena ratna profesija uzvišenija od svih ostalih, da je zato obavezna da prema svima ostalima gaji osjećaj ekstremne mržnje i da istu koristi kao pouzdano i moćno oružje u svakoj prilici. Ali, i pored tog gađenja, Hela je poslušala naređenje i blago uzdignula svoje ruke, omogućavajući da se prvo tretiraju njene rane na grudima i bokovima, a potom i one ispod pazuha. Klerik dohvati svoj štap objema rukama, te ga ispruži ispred sebe, uz bučan uzdah prizivajući prvi plavi sjaj i pružajući ga lijevom rukom naprijed.

„Ostavi mi ožiljke“, dobaci joj Hela mrzovoljno, ali ponosno dok je i dalje poslušno stajala u naređenom položaju. Osjetila je blagi nalet hladnoće kada je klerička ruka prinijela izvor blijede svjetlosti i pustila ga da se zavuče u njene rane. Neočekivano trnilo koje se brzo pojavi i još brže nestade zateklo ju je potpuno nespremnu i natjeralo da se vidno zgrči.

„Dijete moje nerazumno“, uzdahnula je Alma, nastavljajući da lijevom rukom prelazi preko njene kože, polako brišući modrice i rane jednu po jednu. „Ožiljci vrijede samo budalama i slabićima.“

Hela ponovo osjeti nalet izuzetne mržnje, ovoga puta izazvan shvatanjem kako ništa neće ostati da svjedoči o njenom mukotrpnom iskustvu u tamnicama, ništa čime će moći da se ponosi pred svojim prijateljicama. Razmišljala je da li da preduzme nešto po tom pitanju, možda da se suprotstavi Kleriku i silom zadrži svoje surove suvenire, ali to naposljetku nije uradila. Nasuprot osjećanju priličnog gađenja stajao je još jači osjećaj zadovoljstva izazvanog strujanjem prijatne energije

koja joj je obnavljala tijelo; jasno je mogla osjetiti kako joj se koža na rukama, a potom i na nogama postepeno osvježava. Zadovoljstvo oporavka, koje nikada ranije nije bila u prilici da osjeti, bilo je prilično opojno i nije željela da ga prekine. Štaviše, poželjela je da potraje.

Blago je pognula glavu i prodorno uzdahnula kada se Alma posvetila oporavljanju njenih leđa. S obzirom na stanje u kome se Hela nalazila, postupak na leđima je prilično potrajao, čak toliko da je nakratko morala da prekine tretman i malo predahne, te se ponovo posveti obnavljanju svojih iscjeliteljskih vještina. Imala je pune ruke posla.

Završivši tretman leđa, ponovo je stupila pred Helu i formirala novi sjaj, posvećujući se njenim preostalim ranama i ožiljcima na stomaku, a nešto kasnije je kleknula kako bi dosegnula i njene noge. Sve to vrijeme dok je stajala pred njom, u njenom vidnom polju, Hela joj nije uputila apsolutno nijedan pogled, ravnodušno je gledala pravo ispred sebe bez treptaja, kao da stoji u najstrožoj četi na svijetu i da joj od tog rigidnog pogleda život zavisi.

Kada je tretman konačno završen, Hela je začula prepoznatljivi zvuk oružja koje se rastavlja; Alma ga je rasklopila i smjestila na pojas iza leđa, sakrivši ga ispod svoga ogrtača, čime je sakrila jedini dokaz svoje borbene opredijeljenosti. Ništa nije govorila dok se sporim korakom udaljavala iz prostorije, ostavljajući sluškinje da završe posao i pripreme djevojku za prijem. One su je brzo dovodile u red i primjereno dotjerivale, odjenuvši je u jednodijelnu sivu mansersku haljinu koja je sezala gotovo do poda. Na noge su joj isprva namjerile navući štikle, ali kako Hela nikada u njima nije hodala i još nije mogla sama sigurno da hoda, brzo su ih sklonile u stranu i pronašle sive čizmice.

Hela je do podneva bila spremna da stupi pred Lorda. Vrijeme provedeno sa sluškinjama i skromni klerički tretman bili

su joj dovoljni da se koliko-toliko povrati iz svoga očajnog stanja, mogla je hodati na vlastitim nogama bez ičije podrške, mada i dalje sa izvjesnim teškoćama i prilično sporo. Kako nikada do tada nije boravila lično kod Lorda, uz pratnju starije sluškinje polako je nalazila svoj put kroz Zmajevo Gnijezdo, koračajući čas niz nekakav hodnik, čas uz nekakve stepenice, povremeno se oslanjajući na obližnje zidove kada bi je nedostatak snage počeo zanositi, sve dok nije zakoračila u prostor koji joj se učinio itekako poznatim.

„Pokucaj na velika vrata na samom kraju hodnika“, reče joj sluškinja i uperi rukom prema najdaljim vratima, te je pusti da sama dovrši šetnju. Hela je odmah primijetila da se radi o istom hodniku koji je već jednom imala priliku da sagleda, mada iz drugačije perspektive. Prepoznala je široke prozore pored kojih ju je Mordek ne tako davno sproveo u svome jeftinom bodežu, tjerajući je na sumnjičave pomisli o svome neobičnom snu. Da li je to zaista bio tek san?

Pristupila je velikim metalnim vratima i uhvatila za željeznu alku; njome je jako pokucala četiri puta, sve vrijeme sirovom snagom uma potiskujući svoje emocije. Ipak, kada su se vrata pred njom sama od sebe otvorila i kada ga je ugledala, srce joj zamalo ne pobježe kroz grlo zbog naleta straha i panike.

Lord Azrael je, okrenut u njenom pravcu, sjedio za svojim velikim stolom, i to na polovini koja je bila namijenjena za poslovne svrhe. Na drugoj i njoj bližoj polovini stola, koja bi, inače, trebalo da bude potpuno prazna, u blizini pregršti papira i svitaka, kao i dvije velike čaše u kojima su stajala pera za pisanje i tinta, nalazilo se nekoliko tanjira natrpanih raznovrsnom hranom. Velika bijela porcelanska posuda stajala je na samoj sredini stola, a kao najveći i najsvjetliji predmet privlačila je najviše pažnje; iz rupa na njenom poklopcu navirao je talas vrele pare koji je raznosio neodoljivi miris pileće supe, miris koji je osjetila čim je zakoračila u prostoriju i koji joj je odmah potjerao vodu na

usta. Pored strane stola bliže njoj stajala je samo jedna stolica, ispred nje samo jedan tanjir, a u tanjiru samo jedna kašika, jedna viljuška i jedan nož.

„Sjedi, molim te“, progovori Lord, ne skidajući pogled niti ruke sa papira ispred sebe. Čim se Hela odmakla se od vrata i pristupila stolu, vrata se spontano zatvoriše toliko nečujno, da ona to nije ni primijetila. Posjela je na jedinu stolicu naspram Lorda i sa priličnom dozom straha ga pogledala. On se i dalje nije obazirao na nju. Nastavila je da ga gleda, preispitujući svoje strahove i pokušavajući da ih potisne kao što to obično radi, ali ovaj put oni su naprosto bili preveliki da bi se sa njima olako izborila, te je od nervoze uporno cupkala koljenima ispod stola.

U nekoliko navrata otvorila je usta, namjeravajući da što god progovori, no upravo kada bi se usudila da pusti glas, strah bi joj potpuno stegnuo grlo. Izgledao je stvarno zauzet svojim pisanjem, što je svakako i bio, te je Hela zaključila da se sigurno radi o nečemu vrlo bitnom, čim je vidjela da Lord presavija papir i nakapava crveni vosak na sredinu, potom utiskuje svoj prsten u njega i tako ga pečati.

„Sigurno si gladna... jedi...“, obrati joj se tihim glasom kao i maloprije, spusti zapečaćen papir u stranu i uze sljedeći, odmah se posvetivši čitanju. Sa takvim ponašanjem i takvim govorom, uopšte nije podsjećao na ličnost kakvom su ga učitelji opisivali - kao čovjekoliku nakazu iz pogane dubine paklene tame.

Helina prvobitna namjera je bila da naspe tek skromnu količinu supe u svoj tanjir, kako ne bi, eventualno, kakvim nepristojnim gestom uvrijedila Lorda. Tako je isprva i postupala, a onda se u naletu bezbroj uplašениh misli pojavila jedna pakosna, koja je odmah nadjačala sve ostale i potpuno promijenila njeno raspoloženje:

Ma nek' sve ide u propast, toliko dugo se nisam pošteno najela da mi ne pada na pamet da gladujem za punim stolom hrane!

Skoro istog tog trena Lord se osmijehnuo i blago kašljucnuo, no nije podizao pogled sa svoga posla. Možda ju je pročitao i osjetio tu misao, a možda je bila samo slučajnost da se zakašlje baš u tom trenutku. Kako god bilo, Hela se njegovom reakcijom nije zamarala jer ju je stomak svojim očajnim zavijanjem preklinjao da ga napuni koliko god može. Nasula je u svoj tanjir koliko god supe je moglo u njega da stane bez prosipanja, spustila kašiku i zagrabila prvi zalogaj. Masna žuta tečnost sa komadićima pilećeg mesa i povrća imala je ukus savršenstva. Istog trenutka kada je natopila jezik ukusnom tekućinom, zagrcnula se od zadovoljstva. Kašiku za kašikom, u tren oka posrkala je cijeli tanjir supe, potom ga ponovo napunila i posrkala još brže. Nakon toga je dohvatila viljušku i počela redom da skida svakojake komade sira, prženog mesa i barenog povrća nasumičnim redoslijedom sa svih tanjira na stolu, potpuno se prepustivši nagonu da utoli glad što je to više i brže moguće. Hrana joj je bila ukusnija nego ikada u životu, a nagon ju je tjerao da od svega uzme što više može.

Uurlanje iz dubine Helinog stomaka konačno je prestalo tek pošto se sveukupna količina hrane na stolu prepolovila i pošto se toliko natrpala da više nije mogla ni pošteno da zine, a kamoli da proguta još nešto. Sa stomakom prepunjenim preko svake mjere, zadovoljstvom kakvog odavno nije osjetila i širokim osmijehom na licu zavalila se u svoj naslon i zadovoljno uzdahnula. Kao da je upravo to očekivao, Lord joj se obrati poslije pristojno duge tišine.

„Hela, znaš li zašto si ovdje?“, priupitao ju je i nastavio sa svojim poslom, kao da je to pitanje bila usputna i potpuno nebitna stvar. Njoj je, naravno, milion misli odmah prostrujalo umom i odmah je podsjetilo gdje se upravo nalazi, ali nijedna od tih misli nije bila od pretjerano velike pomoći da odgovori na pitanje.

„Ne znam...“, ponudila je jedini odgovor koji je mogla, iskreno i brzo, kako joj je i bilo rečeno da se prema njemu ophodi.

„Pokušaj ponovo“, Lord uzdahnu i po prvi put nakratko odvoji oči od papira, direktno presrećući njen pogled. Tog istog trenutka osjetila se sitnijom od makovog zrna, mogla je naprosto osjetiti kako ju je tim jednim pogledom doslovno progutao. Osjetila je nalet žestokog straha prepoznavši namjeru sakrivenu iza njegovog pogleda; odlučnu namjeru koju je sproveo sa potpunim uspjehom. U trenutku bržem od treptaja oka postao je potpuno svjestan svakog pojedinačnog detalja cijelog njenog dosadašnjeg života, ili je barem Hela tako protumačila.

„Stvarno ne znam...“, uplašeno je slegla ramenima i ponovila svoj odgovor.

„Shvatam“, klimnuo je Lord glavom i polako se podigao sa svoga mjesta, krenuvši da obilazi sto sa njene lijeve strane. „Da li si svjesna da si me potkradala?“, upitao ju je, dohvativši sitniji komad pohovanog mesa sa njemu najbližeg tanjira i pristojnim ugrizom otkidajući parče koje je brzo sažvakao. „Da li si svjesna da sve oko ovoga dvora i unutar ovih zidova pripada meni lično, počevši od vode koju si krišom pila i od pacova koje si krišom jela?“

„O tome... nikad nisam razmišljala“, odmah je snuždeno priznala, pognuvši glavu od sramote. Bila je potpuno svjesna da se krađa po protokolu kažnjava odsijecanjem prstiju ili dijela ruke, a ponekad i smrću ako je slučaj izuzetno ozbiljan ili ličnost koja je pokradena izuzetno uticajna.

„Naravno da nisi, ali to nam sada nije bitno“, skromno se osmijehnu i zakorači dalje, pa prošavši joj direktno iza leđa, spusti ruke na naslon njene stolice. Suvo drvo blago škripnu pod naletom dodatne težine, tjerajući osjećaj ledene jeze Heli niz kičmu dok se on blago naginjao preko njenog ramena i šapatom

završavao započetu misao. „Jedino što mene zanima jeste kako si to postigla. Upravo to je razlog zašto si ovdje.“

„Pa, ne znam...“, zamislila se, bacajući pogled na dnevnu svjetlost sa druge strane ogromnog prozora. „Izvori su uvijek bili tu, a pacovi su uvijek dolazili sami od sebe.“

Lord se ponovo povuče iza nje, prijekim pogledom zagleda u njen potiljak i blago klimnu glavom, potom koraknu prema drugoj strani stola i prođe sa njene desne strane. Ovoga puta dohvati manji komad sira i u jednom zalogaju ga proguta. Nakratko joj je okrenuo leđa i otvorio stakleni kredenac, izvadio dvije staklene čaše i nasuo u njih bijelog vina do polovine. Jednu čašu spustio je na sto pred Helu, drugu je zadržao u ruci.

„Kaži mi“, zapitao ju je, polako naginjući čašu u ruci i miješajući svoje vino prije nego što ga popije, „da li si svjesna veze između Mansera i svijesti elemenata?“

„Veza ne postoji, ta svijest nas se odrekla kada smo je prevazišli“, izrecitova ona strogi školski odgovor, polako bacajući pogled na čašu ispred sebe i odmjerajući zlačkastu tečnost u njoj. Nikada prije nije bila u prilici da osjeti okus vina, niti ju je to ikada zanimalo, a kako ovo nije bila prikladna prilika za prvi pokušaj, nije se usudila da ga proba.

„Ona se odrekla svih nas, nažalost, ali tebe još nije“, uzvratio je Lord i ispio dio svoga vina, te spustio svoj pogled naniže, prema stolu pred sobom. „Žao mi je što si posljednja tri mjeseca provela na ovako okrutan način, ali smo morali da budemo potpuno sigurni.“

„Mi?!“, odmah ga radoznalo upita. Jasno je mogla vidjeti i osjetiti da je ponos ispunio Lordovo srce čim je čuo tu riječ. Na trenutak se osjetila moćnom jer ga je uspjela pročitati, ali onda je brzo zaključila da to nije bilo slučajno. Čitanje misli i emocija zavisi isključivo od jednog faktora - od moći uma pojedinaca koji u procesu učestvuju. Pojedinaac koji je moćniji lako će slabijeg

čitati i istovremeno ga spriječiti da njega pročita, a kako je Lord nesumnjivo najveći moćnik u Zmajevom Gnijezdu, jedini način da iko njega pročita jeste da on to svojevolarno dozvoli.

„Moja ćerka i ja“, osmijehnu se skromno, „već izvjesno vrijeme pokušavamo steći kontrolu nad vještinama koje nam je svijest elemenata sebićno oduzela. Možda nam ti, naš jedini Manser koji još uvijek posjeduje tu vezu, možeš pomoći.“

Hela se osjetila izuzetno ponosnom ćuvši te rijeći i shvativši da je odjednom postala, možda, najbitnija lićnost u cijelom Dominionu, ali naravno, svoj ponos pristojno je potisnula i zadržala svoju skromnost.

„Kako mogu da Vam pomognem?“, upitala je hrabro, upućujući mu pogled koji odaje potpunu posvećenost i požrtvovanost; pogled kakav imaju samo oni koji su voljni da bez ikakvog ustrućavanja polože sopstveni život ćim se to od njih zatraži. A ona je, svakako, bila voljna postradati za njega jer joj je, i pored silnog straha, ipak bio izuzetan uzor, kao, uostalom, i skoro svakom drugom ko se usudi i uspije da zakoraći putevima Mansera.

„Kočije za Lakrimar te već ćekaju pred glavnom kapijom. Ne spremaj nikakve stvari, sve što ti bude potrebno biće ti obezbijedeno. Kada se Sonja vrati sa svog putovanja, poćećemo sa pravim zaduženjima, a u mećuvremenu se posveti usavršavanju svega šta si dosad naućila. Sada možeš da ideš, ali zapamti, ovo je izuzetna tajna za koju samo nas troje znamo“, završio je i ispio još jednu ćašu vina.

Hela se podiže sa svoga mjesta i pristojno mu se nakloni, potom se polako okrenu i napusti prostoriju. Ćim je zatvorila vrata za sobom, iskreno se osmijehnula i krenula dalje, ispunjena izuzetnim ponosom i radošću.

Pošto je ostao sam, Lord je polako sklonio sve svoje papire u stranu i blago zamahnuo rukom u pravcu hrane, ne spuštajući

se na svoje sjedište. Tanjir sa pohovanim mesom poslušao je njegovo naređenje i kliznuo preko stola njemu u susret. Poslije uzimanja prvog pristojnog komada hrane, mahnuo je prema Helinoj čaši koja mu je, takođe, pokorno prišla i prepustila mu svoj sadržaj. Dok je kroz prozor gledao naniže u pravcu kočija, posvetio se obroku ili barem onome šta je od njega preostalo.

Poglavlje 03

- Sorra -

Iz gospodskog smještaja prešli su pravo u skromne kočije, a zatim, nakon vratolomne vožnje kroz ulice Luside, pravo na brodsku palubu. Sunce se još nije pošteno ni podiglo da ostavi prijepodne iza sebe, a trojac je već plovio u nepoznato, odlazeći iz Luside jednako brzo kao što su i stigli. Po prvi put zadatak ih je vodio izvan poznatih i prijateljski nastrojenih prostora, izvan granica onoga što su smatrali civilizovanim svijetom, i koliko god da je sve to bilo uzbudljivo, toliko je bilo i zastrašujuće.

Rekruter im prilikom prethodnog susreta nije otkrio za koga radi, niti je bilo šta progovorio tokom kratkotrajne vožnje kočijama, no za to više nije ni bilo potrebe. Skromna fregata na kojoj su se nalazili isprva je plovila pod republičkim bojama, ali čim se odmakla na pučinu dovoljno daleko da se obrisi Katedrale izgube sa horizonta, na glavnom jarbolu zavijorila se prepoznatljiva arpenijska zastava - ogromni komad četvrtastog platna na kome je oslikan bijeli jednorog unutar crvenog štita.

„Ne izgledate pretjerano iznenađeni“, primijetio je rekruter pošto im je pristupio na palubi i shvatio da uopšte ne upiru poglede u visinu, niti odmjeravaju bilo koga oko sebe pogledom koji je odavao tek nešto više od blagog zamora.

„Novac ne bira strane“, stigao je odgovor iz Krisovih usta u vidu riječi koje bi svakog istinskog plaćenika dirnule pravo u srce.

„Dobro, u tom slučaju, posvetimo se poslu, klimnuo je rekruter zadovoljno glavom, naginjući se nad jednom od većih kutija i šireći pred sobom kartu centralnog kaledonskog regiona.

Na to su plaćenici već reagovali kako se od njih očekivalo, odvajajući se od ograde i lagano pristupajući da vide o čemu se radi. „Posljednji kontakt sa odabranom grupom imali smo u Lewinu, otprilike dvije sedmice prije nego što smo vas kontaktirali. Tu vaša potraga počinje“, objasnio je rekruter, tapkajući po karti približno na polovini glavnog puta između Tricije i Arpenije.

„To je sve što znate?“, izusti Viktorija pošto je uslijedila kraća tišina, na šta se Kris samo neugodno namrgodi i obori pogled na kartu, mrdajući usnama kao da želi štošta dodati, ali ipak ništa ne progovori.

„Otprilike“, slegao je rekruter ramenima. „Na vama je da istražite prostor oko Lewina i eliminišete što god smeta našim konvojima, te da meni donesete dokaze vašeg dostignuća.“

„Koliko vremena imamo?“, upitao je Nik, pomno odmjeravajući kartu. Prostor na koji im je rekruter riječima ukazivao i prstima pokazivao izgledao je kao kombinacija brežuljaka, usjeka i gustih šuma, dosta nalik na šumovite predjele centralne Makatere, na kojima su zamalo nastradali prilikom jedne od nedavnih potjera.

„Ako uzmemo u obzir i putovanje nazad, mislim da vam je tri mjeseca od iskrcavanja sasvim dovoljno vremena. Ako mi se dotle ne javite, tražićemo sljedeću grupu, a vas otpisujemo.“

„Tri mjeseca?!“, Viktorija razrogači oči, konačno shvatajući da ovo neće biti ni približno jednostavan zadatak, kao što je zamišljala. Vrtoglava visina nagrade za ovaj poduhvat sada je bila i više nego opravdana.

„Sudeći po vašoj reputaciji“, smješkao se rekruter, mjerkajući Viktoriju ispod oka, „mislim da vam je to sasvim dovoljno vremena. Za nekih mjesec dana stižemo do Sorre, tu ćemo vas diskretno ostaviti. Savjetujem vam da dotle detaljno pregledate karte tih prostora i precrtate sebi neke od njih“, završio je i

uspravio svoja pogrbljena leđa, neprijatno zakreštavši pošto je usmjerio pogled u nebesa i rastegao pršljenove.

„Koje karte?“, začudio se Nik.

„One karte!“, rekruter pokaza rukom u pravcu jednog od njegovih vitkih i visokih podanika, koji im je prilazio noseći pozamašnu fasciklu pod miškom. Čim ju je tresnuo pred plaćenike, iz hrpe se rasu pregršt detaljnih karata dotičnog regiona i svih okolnih prostora, počevši od sjevernih obala pa sve do planina koje se graniče sa velikom pustinjom na jugu - pojasa koji mnogi laički nazivaju Brdom Duhova.

„Ovo nije način na koji mi radimo!“, zagrmi Viktorija toliko glasno, da je cijela posada broda jasno mogla da je čuje, uključujući i mornare u potpalublju. Začudo, niko joj nije uzvratio na zamjerku, pa čak ni sam rekruter, koji je već odmicao prema drugoj strani broda.

„Kako će da znaju jesmo li stvarno odradili posao?“, prošaputao je Kris diskretno u Nikovom pravcu.

„Pa, ako se ne pojavimo u Lusidi za tri mjeseca sa bilo kakvim dokazom, uopšte nećemo biti plaćeni. A ako ih zeznemo, onda će nas sustići i poklati prije ili kasnije“, Nik mu jednako uzvрати, odmjeravajući čovjeka koji je ispred njih upravo istresao popriličnu domaću zadaću. Bez primjedbe i nekog naročitog izraza na licu, podanik iz džepa izvadi komad ugljena umotan u tanki sloj kože, na trenutak se zamisli i pomno odmjeri kome da ga prepusti, brzo se odlučivši da to bude Nik, potom odstupi u pravcu odakle je i došao. Nik je ugljen odmah odložio u stranu, pa se zajedno sa Krisom bacio na prelistavanje karata i traženje onih koje bi im najbolje odgovarale. Za to vrijeme Viktorija je, kao što se od nje moglo i očekivati, bijesno siktala i režala sama na sebe, naslonjena na obližnju ogradu.

* * *

Arpenijska fregata je nakon nepune dvije sedmice prošla rt i zašla među razbacana ostrva sjeverozapada Kaledonije, mimoilazeći se sa nekolicinom drugih brodova pod zastavama različitih kaledonskih država. Na Viktorijino veliko iznenađenje, neprijateljstva kao da nisu postojala u ovim vodama, naprotiv, izgledalo je kao da su se svi brodovi međusobno ignorisali. Vrijeme je bilo prilično povoljno, vidljivost dobra, a kopno uvijek prisutno na horizontu, čas sa jedne čas sa druge strane fregate.

Prelati su na kartama pomno pratili napredovanje providbe, prepoznavali pojedina ostrva kako su pored kojeg prolazili i tako utvrđivali pravac koji su moreplovci očigledno već napamet znali. Dan za danom, ostrvo za ostrvom, približavali su se svome odredištu, dok se svako od njih se borio protiv dosade na svoj način. Nik je, za razliku od svojih saboraca, koji su većinu vremena provodili na palubi, prilično mnogo vremena proveo u potpalublju, daleko od pogleda na otvorenu pučinu, posvećen precrtavanju karata. Svaki detalj bio mu je od izuzetne važnosti, i kako su dani prolazili, tako se jedna crta za drugom savršeno prenijela na nekolicinu svitaka koje će ponijeti sa sobom.

Baš kao što je rektoret procijenio, skoro mjesec dana otkako je isplovila iz Luside, pod okriljem noći usamljena arpenijska fregata polako i neometano je doplovila do svoga odredišta. More je bilo izuzetno mirno, gotovo nečujno, a uz pomoć magle u kojoj je vidljivost bila smanjena na pedesetak metara, prilazak obali i iskrcavanje postali su mogući bez privlačenja ikakve neželjene pažnje.

Na horizontu se pojavio izduženi obrisi gustih šuma. Bez pretjerane buke, jedra na fregati se skupio i brod se polako zaustavi, jedan od čamaca uz škripu drveta i struganje užadi odvoji se sa boka okrenutog obali, uz ritmične zamahe vesala polako odmičući prema kopnu. Na čamcu ih je bilo šestoro -

troje plaćenika i tri člana posade, od kojih je jedan bio rekruter, koji je sjedio na samom kraju čamca i jednom rukom čvrsto držao kormilo, pomno se obazirući na bilo kakve znake života.

„Srećno, i budite diskretni“, prošaputa on pošto je Kris posljednji iskočio iz čamca u vodu do visine pojasa i zamalo dreknuo od hladnoće koja ga je doslovno ujela za prepone. Dok se čamac odmicao nazad prema pučini, troje plaćenika pod punom opremom polako su grabili prema obali, posljednji put bacajući pogled prema otvorenim vodama. Fregata je nestala jednako tiho kao što je i došla, u magli se više ništa nije vidjelo niti čulo, kao da na talasima nikada ništa nije ni bilo.

„Mrdajte!“, progovori Viktorija skoro zapovjednički, na šta Nik bez osvrtnja rukom posegnu u svoj ruksak, otvori jedan od bočnih džepova i iz njega izvuče jedan od ranije pripremljenih svitaka. Cjelodnevna pregledanja i precrtavanja urodila su plodom, već pri prvom letimičnom pogledu Nik se prisjetio rute koju je ranije odredio. Između njih i Lewina ležale su desetine kilometara teško prohodne šume i brežuljaka, tako da je najsmislenija mogućnost bila da se taj prostor zaobiđe. Srećom, na karti je istočno od njih stajalo pristanište naznačeno samo kao Sorra, upravo ono koje je rekruter pominjao, odatle je put vodio južno prema Lewinu. Obilazni put koji su odabrali izgledao je mnogo sigurniji od direktnog, ali niko od njih nije bio toliko priseban da shvati kako je mnogo duži – bilo je gotovo neizvodljivo da se pređe sa samo jedan dan pješaćenja.

„Iskreno se nadam da su u pitanju samo zvjeri“, progovorio je Nik poslije izvjesnog vremena, usudivši se da prvi prekine veo tišine koji je obuzeo grupu. Napredovali su polako, prateći pustu obalu. Sve vrijeme Nik je pomno gledao u kartu i tražio konture na obali koje bi se slagale sa njegovim grubim skicama, ali se u magli slabo šta mogao prepoznati.

„I mene to zabrinjava“, nadovezao se Kris, teško uzdišući. „Ako se na kraju ispostavi da se te kontraobavještajne budale prepucavaju preko naših glava, stvarno nam se loše piše.“

„Ne pričajte gluposti!“, zareža Viktorija sa čela grupe, uporno zijevajući od dosade i protežući se po ko zna koji put. „Na nama je da odradimo svoj dio posla, a oni neka krive i vampire što se mene tiče.“

„Krvavo ste u pravu, gospodarice! Hisss...“, prepredeno joj uzvratila Kris, na šta se Viktorija poluglasno nasmija, poslije ko zna koliko vremena.

Jutro je osvanulo i prilično odmaklo kada se magla podigla sa horizonta, otkrivajući široki pojas obale oivičen beskrajnim morem sa jedne i gustom šumom sa druge strane. Gurajući i čupajući noge iz priobalnog gliba koji se povremeno smjenjivao sa mekim tlom, napredovali su sve dok nesigurna podloga konačno nije prepustila prostor pouzdano čvrstoj zemlji išaranoj travom i sitnim rastinjem. Razmišljali su da tada nakratko predahnu, ali su u tom trenutku na samoj ivici magle ispred sebe primijetili nekakvu strašnu siluetu. Stajala je nagnuta nad vodu i nešto nerazumljivo šaputala.

Trojac je spretno i tiho isukao oružje, te u stanju pripravnosti polako krenuo u pravcu nepoznate utvare, kao što su to inače radili – na čelu su išli Kris i Viktorija, rame uz rame, sa štitovima spremnim da se brane, polako zatežući kaiševe i kopče na borbenim šakama i štitnicima, dok je Nik dva koraka iza njih objeručke držao svoj klerički štap i spremao se da formira prvo kleričko jačanje ukoliko se ukaže potreba.

Kada su se približili dovoljno da ga mogu jasno vidjeti, shvatili su da se radi o starcu odjevenom u pokidanu crnu kabanicu. Sjedio je pognut na skromnoj stoličici na oronulom drvenom molu, klackajući se blago naprijed-nazad i neprestano mrmljajući toliko tiho da ni jednu jedinu riječ nisu mogli razumjeti. S njegove lijeve strane stajala je trošna metalna kanta,

a sa desne strane nekakav sirotinjski pecaroški štap - dugački komad drveta sa običnom žicom umjesto sajle, zaboden u rupu jedne od podnih dasaka mola da ga lovina ne bi povukla u dubinu.

„Hvata li se riba?“, povika Kris pošto su prišli dovoljno blizu da ga jasno vide, na šta se starac trgnu sa mjesta i polako podiže na noge. Njegovi izuzetno usporeni pokreti i prilično smežurano lice bili su nepobitni dokazi duboke starosti, kao i oči koje više nisu mogle vidjeti svijet istom bistrinom kao nekada, pa su zato bile širom otvorene.

„Sve veća od veće!“, odgovorio je muklim glasom pošto im se konačno licem okrenuo, rukom upirući u kantu sa nekoliko sitnijih riba, potpuno nepomičnih u bistroj vodi. „Nego, hoćete li da ostanete da večeramo zajedno?“, zapitao je iznenada, upirući pogledom u pravcu odakle se trojac pojavio i izdužujući vrat kao da će mu to pomoći da bolje vidi.

„Nažalost, nemamo vremena“, uzvratio je Kris, prvi pristupio starcu i spustio svoj gard pošto je zakoračio na mol. „Da li nam možete reći kako da stignemo do Lewina?“, upita ga pristojno.

„Ne, ne...“, sažaljivo odgovori starac i na trenutak zastade, dobro ih pogleda te, poslije kratkotrajne pauze neophodne da duboko udahne, rastegnu usta koliko god je mogao, promijeni glas tako da je zamalo zvučao kao dječji. „Nije vam pametno da ovuda šetate, nikako, ne... ne, nikako“. Iako je bio obučen u kabanicu ispod koje je bio sakriven kožni kaput, a vrijeme uopšte nije bilo hladno, starac se tresao kao da ga je promaja dobrano produvala, koliko kroz tijelo toliko i kroz glavu.

„A zašto?!“, progovori Viktorija glasom oštrijim nego što je trebalo, očekujući uobičajeno staračko pametovanje, kakvo je i previše puta čula, ali premalo korisnog znanja iz njega stekla.

„Svakak'a pogana sranja se ovdje dešavaju, strašna, jeziva, užasna, prokletaaaa!“, starac zbrza svoj odgovor, a njegov glas blago zatreperi na posljednjim riječima, pošto se očigledno uplašio prgave djevojke koja nije izgledala voljna da odloži svoje oružje, niti da ga prestane gledati pravo u oči, kao da hoće pogledom da ga zadavi - od straha je nakratko čak prestao i da se trese.

„Znamo, poslani smo da to raščistimo“, ponosito je izustila je Viktorija i uprla borbenom šakom u njegovom pravcu, da mu je pokaže za svaki slučaj ukoliko je starac još nije primijetio. „Ili nam pokaži put za Lewin, ili nam se gubi s očiju“, završila je strogo.

„Ja ne znam gdje je tačno taj vaš Lewin što ga toliko tražite“, uzvratilo je sa blagim smiješkom i ogromnim olakšanjem, podižući lijevu ruku i upirući prstom na stranu suprotnu od one odakle su se pojavili. „Ali, moji drugovi sigurno znaju o kome govorite. Samo pratite obalu pa ćete ih naći ...valjda...“

Razgovor se na tome završio, svako se posvetio svome poslu - starac je ponovo posjeo na svoju stoličicu i nastavio zamišljeno da gleda prema otvorenoj pučini i nerazumljivo mumla sebi u bradu, klackajući se, dok su plaćenici brzim hodom stupili niz putić koji se nazirao i koji je, paralelno sa morskom obalom, vodio dalje prema istoku, prema civilizaciji. Poslije nekoliko kilometara pješaćenja, obala je polako počela da se podvlači pod brežuljkasti terenom, da bi se u oštrom prevoju zemljani put na koji su nabasali zavukao iza jedne od priobalnih litica. Kada su stigli do te krivine i zakoračili na drugu stranu, pred njima se otkrila prilično velika naseobina smještena u izuzetno širokom pojasu okruženom gustom šumom. Prizor koji su ugledali istovremeno ih je razočarao i zadivio.

Sorra je bila jedno od nekolicine naselja za koje je slabo ko izvan Cilusije uopšte čuo i, s obzirom na to u kakvoj se zabiti nalazilo, to uopšte nije čudilo. Izgledalo je kao potpuno izolovano mjesto, pristojno udaljeno od glavnog puta i od svakog slučajnog prolaznika. Ali, izgleda da je u skorije vrijeme

ovaj zabačeni kutak dobio previše pažnje neželjenog tipa. Skoro sve kuće koje su bile smještene na obodima naselja, nedaleko od morske obale i bliže gustim šumama, bile su rasturene, upropaštene ili oronule, sve do jedne napuštene. One koje su bile uglavnom od drveta velikim dijelom su spaljene ili strunule, dok su one sa kamenim zidovima bile tek u nešto boljem stanju. Prostranstvo upropaštenih kuća završavalo se palisadnim zidom visokim četiri metara, ukopanim u zemlju i ograđenim dubokim kanalom u kome je, umjesto nasute vode, pozabadano bezbroj naoštrenih drvenih kočeva raznih boja, očigledno premazanih svakojakim odbojnim tečnostima. Preko kanala se bezbjedno moglo preći samo na jedan način - kroz palisadnu kapiju ispred koje je stajao pokretni most sačinjen od nekoliko sirovih debala, čvrsto uvezanih u cjelinu i povezanih lancem za nosače sa druge strane. Sigurnosti radi, oko palisade je raščišćen široki pojas slobodnog prostora da bi osmatrači lako mogli da primijete bilo kakvu prijetnju, a sve što je u tom pojasu moglo predstavljati zaklon je uklonjeno, čak i temelji nekadašnjih ruševina. Palisadni zid je dijelio Sorru na dva nejednaka i potpuno suprotna dijela; više od tri četvrtine naselja bilo je izvan zida i izgledalo je kao razućena ruševina, dok je preostala četvrtina unutar zida izgledala prilično gusto zbijena, kao predgrađe kakvog velegrada.

Stupili su niz blagu strminu i poslije kraće šetnje stajali među upropaštenim kućercima. Izbliza se jasno moglo vidjeti da je sav upotrebljivi materijal odavno odnesen i da su ruševine ostavljene da ih priroda ponovo prisvoji pod svoje skute, na čemu je ona već uveliko radila. Kuće koje su ostale bez krova bile su do te mjere obavijene zelenilom da se u njih više nije moglo zakoračiti, dok su se one na kojima je barem izvjestan dio krovne konstrukcije uspio da opstane, sporije predavale. Korak za korakom, prošli su kroz ulicu koja je vjerovatno nekada davno važila za glavnu u naselju, ne iznenadivši se ni najmanje kada su stražari dreknuli na njih čim su izašli na brisani prostor pred palisadom.

„Ej, vi tamo! Kojim poslom idete?!“, sa jedne od dviju palisadnih osmatračnica zaurla sijedi stražar u odijelu Rendžera koje je vidjelo i previše pokoljenja da bi se moglo smatrati borbeno sposobnim.

„Samo prolazimo!“, povikala je Viktorija prodorno, da ju je grlo zaboljelo.

„Samo prolazite kuda?“, uslijedilo je sasvim očekivano pitanje.

„Šta je tebe briga kuda ja idem, mazgo matora“, promrmljala je isprva sebi u bradu, smrknuvši se kao olujni oblak, ali se ipak odluči da pristojno završi rečenicu. „Idemo za Lewin!“, povisi glas tek toliko da je stražar može čuti, ovoga puta pošteđevši svoje glasne žice.

„Tristane, diži kapiju!“, začula se stražareva poluglasna naredba sa druge strane palisade. „Evo ti još prokletih plaćenika.“ Dotični je pričao dovoljno glasno da ga svi mogu čuti dok su dvojica drugih stražara uvježbanom rutinom dohvatili glavni kotur sa druge strane i počeli da ga okreću, polako spuštajući pokretni most. Pošto se red čvrsto uvezanih debala, poslije dugotrajne i nepodnošljive škripe drvenih zupčanika i režanja teških lanaca, konačno smjestio u svoj predviđeni položaj, velika kapija se poče otvarati i iza nje se pojavi ne pretjerano skroman stražar odjeven u tipičan viteški oklop, sa grbom Tricije na grudima - slikom sivog vrapca unutar bijele konture dvorca. Iza sebe vodio je dvojicu podređenih, skomnije odjevenih.

„Nismo jedini prolaznici?“, podigavši pogled naviše upita Kris pošto su stupili pred njega. Dotični Vitez imao je više od dva metra u visini. U svome kabastom viteškom oklopu i u kombinaciji sa tamnosivim kaputom koji mu je padao do koljena, izgledao je kao gorštak koji se tek nedavno upoznao sa civilizacijom, visok kao medvjed kad se uspravi na zadnje noge i otprilike jednako toliko širok i težak.

„Dakle, čuli ste to...“, progovorio je dubokim glasom koji mu je savršeno pristajao i osmijehnuo se tek toliko da otkrije red besprijekorno bijelih zuba među širokim usnama. „Ne, niste prvi koji ovuda prolaze, a sigurno nećete biti ni posljednji. Pratite me, molim vas“, pristojno se okrenuo i poveo ih od ulazne kapije koja se počela zatvarati istog trenutka pošto su prešli preko pokretnog mosta.

Već od prvog trenutka otkako su zakoračili u naseljeni dio Sorre, Viktorijinu pažnju, kao i pažnju njenih saboraca, obuzeo je palisadni zid. Šumske krošnje koje su se mogle vidjeti u daljini iza njega bile su više od ljudske tvorevine, ali su bile predaleko da bi se sa njih palisada mogla preskočiti i toga su očigledno svi bili svjesni. Ako je bilo suditi po stanju naselja i po raspoloženju stanovnika i vojnika, palisada je odlično radila svoj posao. Prizemne kućice su bile u prilično očuvanom stanju, a rijetko ljudstvo se šetkalo naokolo bez ikakvog straha od iznenadnih napada.

„Imate dobre zidove“, Viktorija je pokušala da isprovocira početak razgovora.

„Istina“, odgovorio je Vitez i polako napredovao sa njima prema centru naseobine dok je njegova teška oprema primjetno zveckala sa svakim narednim korakom. Provodio ih je pored kuća koje su bile toliko zbijene da su neke od njih međusobno dijelile zidove. „Otkako smo podigli palisadu, Sorra se polako oporavlja. Izuzetno teško i polako, ali nadasve sigurno“, pričao je krajnje ravnodušnim glasom kao kakav vodič koji po stotinu i prvi put objašnjava jednu te istu stvar.

„Dešava li se išta neobično u posljednje vrijeme?“, skoro autoritativno upita Nik, shvatajući da njihovo prisustvo nije neočekivano i da ih ni stražari ni stanovnici ovoga mjesta ne gledaju toliko sumnjičavo kako su prvobitno mislili.

„Da budem iskren...“, zamislio se Vitez, ne usporavajući korak i vodeći ih dalje niz glavnu ulicu dovoljno široku da se

na njoj kočije neometano mogu mimoilaziti, ali sa toliko slabim prometom da ju je bilo žalosno vidjeti. „Neobično je što su napadi prilično utihnuli“, nastavio je da objašnjava svoju misao, rukom mašući u pravcu jedne manje gomile stanovnika koji su besposličarili na obližnjem ćošku, čučajući oko drvenog bureta i ispijajući svoje pivo. „Do prije nekih dva-tri mjeseca sve moguće beštije ovih prostora su nasrtale na nas danonoćno, a sad jedva da ih uopšte ima. Uveče uglavnom vidimo da ponešto zaluta među ruševinama, ponekad priđe na otvoreno, pa ga mi vatrom otjeramo, i to je uglavnom to.“

„Kakva je situacija u okolnim oblastima?“, nastavio je Nik malo blažim glasom.

„To već ne bih znao reći, naređeno nam je da ne napuštamo palisadu“, slegnuo je ovaj ramenima. „Vjerovatno je najbolje da pitate nadležne u Lewinu, oni se očigledno najbolje drže, jer otkako je kriza počela, nikada nisu tražili bilo kakvu pomoć.“

„Ovaj... rečeno nam je da se radi o nekakvom prokletstvu“, dobacio je Kris sa strane, na šta je Vitez odmah klimnuo glavom i oborio pogled naniže, kao da je te nesrećne riječi čuo i previše puta.

„Vidim da ste imali priliku da sretnete Benija. Otkako su mu žena i kćerka prošle godine nastradale, jadnik je prolupao, samo sjedi na tom prokletom molu od zore do sumraka i priča sam sa sobom, jede samo sirovu ribu i spava isključivo u ruševinama svoje kuće. Naprosto, odbija da uđe u palisadu. Za divno čudo još mu se ništa loše nije desilo, beštije ga iz nekog razloga ignorišu“, bučno je uzdahnuo prije nego što će završiti misao prilično sumornim tonom. „Ko će ga znati, možda je u pravu, pa je nekakva viša sila odgovorna za sve ovo... Nemam pojma.“

Kada se uzme u obzir isključivo utvrđeni dio, Sorra nije bila pretjerano veliko naselje, tako da su poslije kraćeg hoda stigli do južne kapije. Čim su pristupili dovoljno blizu da ih straža može vidjeti, njihov vodič mahnuo je rukom iznad glave i nekoliko

stražara odmah se bacilo na svoj posao. Južna kapija se jednako sporo otvarala kao i ona kroz koju su ranije ušli, otkrivajući identičan pokretni most sa druge strane.

„Eto, ja vas ovdje napuštam“, reče im je pošto se zaustavio na samom kraju pokretnog mosta, disciplinovano poštujući svoje naredbe. Stao je sa strane da propusti pratioce, te odgrnuo svoj kaput i naslonio desnu ruku na dršku mača, kao da se umorio od kratkotrajne šetnje. „Nastavite samo pravo, pa se uputite u pravcu Tricije kada stupite na glavni put. Ako planirate da stignete do Lewina prije mraka, bolje bi vam bilo da požurite, ovi prostori znaju biti izuzetno opasni noću. Naročito šumel!“, završio je i lijevom rukom im blago salutirao, na šta mu je samo Nik uzvratio jednakim gestom jer je bio jedini okrenut u njegovom pravcu.

Isprativši još jednu grupu plaćenika, Vitez se polako okrenu i vrati svojim uobičajenim dužnostima, a njegovi saborci zatvoriše kapiju i počеше da podižu pokretni most čim je ponovo zakoračio na sigurno tlo Sorre. Istovremeno, Prelat koji mu je maloprije salutirao mirno je stajao dok se široki most polako vraćao u vertikalni položaj, posmatrajući kako se put iza njih odsijeca, a okolnosti ih nezaustavljivo guraju naprijed. Kada su se drveni sklopovi konačno utišali, okrenuo se i potrčao prema ostalima.

Sustigao ih je, ponovo hodajući među ruševinama i razmjenjujući s njima poneku riječ, potpuno nesvjestan da ga izvjesne oči ponovo prate – iste one oči koje su ga pratile na sve i jednoj proživljenoj ekspediciji. Tajanstvene oči izoštrenog vida nisu bile daleko, vješto su se sakrile u jednoj od gušćih krošnji drveta, visoko i daleko izvan ljudskog domašaja.